

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 22 Φεβρουαρίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 84

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΙΧ

Η ΒΡΥΣΟΥΛΑ

Τραγουδιστής δὲν ἐπλάσε γλυκύτερο σκοπὸν,
Μηδὲ τ' ἀνδῶνι ἐλάλησε τραγοῦδι ἐρημικόν,
Σὰν τῆς καλῆς Βρυσοῦλας μου τὸ μαρμαρένιο στόμα:
Γιατὶ ὅ,τι ἐτόυτη ἐλάλησε κι ὅσα λαλαεὶ ἀκόμα
Μὲ τὸ νερὸ τὸ γάργαρο, τὸ κρυσταλλο νεράκι,
Μεθ' ἀπ' τάνηλιο του τὸ χῶμα
Δροσιὰ 'στὰ χεῖλη γίνονται, 'στὰ λούλουδα ρυάκι...

Τραγουδιστής δὲν ἐπλάσε γλυκύτερο σκοπὸν
Μηδὲ τάνδῶνι ἐλάλησε τραγοῦδι ἐρημικόν,
Σὰν τῆς καλῆς Βρυσοῦλας μου τὸ πρόθυμο ἀχειλάκι:
Γιατὶ ὅ,τι ἐκείνη ἐλάλησε κι ὅσα λαλαεὶ ὡς τώρα,
Κάποιο τὰ λέει παράξενο τῆς μοναξιάς πουλάκι
Μαρμαρωμένο πᾶσαν ὥρα
Στὰ στῆθη ποῦ δὲ μπόρεσε νὰ φᾶν τᾶγριο γεράκι...

Κ' εἶναι ἡ Βρυσοῦλα μου, ἡ τρελλὴ τοῦ κήπου μου
[μανούλα,
Ποῦ ὅλα ποτίζει τὰ δέντρα κι ὅλα του τὰ λουλούδια.
Κ' ἐνὼ μουσκομυρίζουνε, γεμάτ' ἀπὸ δροσεύλα,
Κ' ἐνῶ συχνοπεθαίνουνε, πάντα τοὺς λέει τραγοῦδια.
Μὰ κι ὅταν τὸ χυνόπωρο μὲ βιά ὅλα ξεφυλλίσουν
Καὶ τὰ πουλάκια ὅλα τάψίσουν,
Μονάχα γλυκοτραγουδεῖ μερόνυχτα ἡ Βρυσοῦλα,
Τρελλὴ Μανούλα!

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΑΤΕΡΝΟΣΤΡΟ ΚΑΙ ΣΙΑ

Τὸ πατριωτικὸ μας Ἀστεροσκοπεῖο ἐσημείωσε τὴν περασμένη βδομάδα μιὰ σημαντικὴ ἀνακάλυψη. Στὸν ἐθνικὸ μας ὄριζοντα, στὸν πανέρημο κι ἀσβολωμένο, ἐλαμψε ξαφνικὰ κι ἀπάντεχα ἓνα πρῶτου μεγέθους ἀστὲρι: ὁ Πατερνόστρο. Ὁ Ἴταλὸς δημοσιογράφος καὶ λόγιος μίλησε ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσοῦ» γιὰ τὴν προγονικὴ μας δόξα. Καὶ τὸ πυκνὸ κι αἰσθαντικὸ ἀκροατήριό του τόσο συγκινήθηκε ποῦ ἄρχισε τὰ δάκρυα. Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο. Εἶναι καιρὸς—πολὺς καιρὸς ἀλοίμονο!—ποῦ τὸ φιλελληνικὸ λιβάνι ἀκρίβηνε φοβερὰ στὶς ἀγορὰς τῆς Εὐρώπης. Δὲν ἐρχονται πλέον ἀποκεῖ παρά ἀπελπισμένα ψιθυρίσματα καὶ διπρόσωπες συμβουλὲς καὶ φοβερίσματα γιὰ μᾶς, τοὺς ζηλευτοὺς ἀπογόνους τῶν Σαλαμινομάχων. Τὰ παινέματα γυρίσανε στὸ βρισίδι. Οἱ διά-

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

φοροὶ προσκυνητὲς τῆς προγονικῆς σοφίας μας ἀπολιπίστηκαν πῶς θὰ ἴδουν νέους Ἀριστοτέληδες καὶ Πλάτωνες στὰ χῶματά μας· καὶ θέλουν νὰ συντρίψουν κάτω ἀπὸ τὴ φτέρνα τοὺς ἐκεῖνο ποῦ μὲ τὸσον ἐνθουσιασμὸ ἐδημιούργησαν. Κ' ἐμεῖς ποῦ μόνον μὲ τὰ παινέματα καὶ τὸ θαυμασμὸ τοὺς ζήσαμε, σὰν ἑτερόφωτα σώματα, πιγίγηκαμε τώρα στὴ θλίψη καὶ στὸν ἐξευτελισμὸ. Νὰ ὁμως ποῦ πρέβαλε, καλοθελητῆς μας ὁ Ἴταλὸς, νὰ μᾶς παρηγορήσῃ. Καὶ μάλιστα τόσο προθυμῆθηκε νὰ φανῇ εὐγενικὸς στὸς ἄμοιρους ἐμᾶς, ποῦ δὲν ἐδίστασε νὰ λούσῃ πατόκορφα καὶ τὸν ἴδιον ἀντιπρόσωπο τῆς μεγάλης πατρίδας του. Ἄξιός ὁ μισθὸς του. Ἐγὼ προσωπικῶς δὲν τὸν γνώρισα εὔτε τὸν ἄκουσα τὸν ἱπότητά μας. Μὰ εὔτ' ἔχω ἀφορμὴ ν' ἀρνηθῶ τὴ μόρφωση καὶ τὴν καλαισθησίαν ἐκείνων ποῦ τὸν ἄκουσαν. Εἶπαν κ' ἔγραψαν πῶς εἶναι δυνατὸς καὶ θελκτικὸς ρήτορας καὶ τὸ πιστεύω. Πιστεύω ἄκομα πῶς τὰ φιλολογικὰ του ἔργα εἶναι ἴσα καὶ περσότερα ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του. Πῶς ἀγόρασε μιὰ μεγάλη προσωπίδα κ' ἐσπείρε ἀθάνατη τὴν εὐθυμία τῆς φυλῆς του στὴν ὁδὸν Σταδίου δὲν τὸ φιλονεικῶ. Πῶς τραγοῦδησε μαγευτικὰ μέσα στὰ σαλόνια τὰ Ναπολιτάνικα τραγουδάκια καὶ λατρεῖε ὀλόψυχα τὴν πα-

τρίδα τοῦ πνεύματος δὲν τ' ἀρνιέμαι. Λέω καὶ μπράβο του μάλιστα. Μπράβο του, μπραβίσιμο, μπραβισιμώτατο, ἀν τὸν εὐχαριστεῖ. Ὅμως θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ τοῦ δώσω κ' ἐγὼ μιὰ συμβουλή. Συμβουλή ἀδερφικὴ, ἀφοῦ προαιώνια μᾶς δένει ἀδερφοσύνη Ἴταλὸς καὶ Ἕλληνας. Νὰ φύγῃ γρήγορα γιὰ τὴ ζηλευμένη πατρίδα του. Καὶ σὰν φτάσῃ ἐκεῖ νὰ μὴ γελάσῃ σατανικὰ γιὰ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς ἀλαφρομυαλίες μας. Νὰ πιστέψῃ—ἀν θέλῃ—πῶς ἡ αἰσθηματικὴ μούχλα ποῦ τὸν ἐτριγύρισε τόσες μέρες καὶ βέβαια τοῦ ἤφερε τὴν ἀσφυξία, δὲν εἶναι κ' ἡ ἀληθινὴ ἐκδήλωση τοῦ τόπου μας. Κάτου ἀπ' αὐτὴν, ὅπως κάτου ἀπὸ τοὺς φωσφορισμοὺς τῶν τάφων, γίνεται κάποιο ζύπνημα καὶ κάποια ἀνάπλαση. Εἶναι ἀληθινὰ μικρὴ ἀκόμα καὶ δυσκολοξεχώριστη γιὰ τὸ κάθε μάτι, ὅπως δυσκολοξεχώριστες ἦσαν οἱ προσπάθειες ποῦ προηγήθηκαν στοῦ Λαζάρου τὴν ἀνάσταση. Εἶνε ὁμως σημαντικὴ. Καὶ αὐτὴ δὲν ὑποφέρει πλέον καλοπιάσματα καὶ παρηγοριές. Δὲ θέλει τὰ λιθάνισματα καὶ θαυμαστικά. Γιατὶ ξέρεῖ—ὅπως θὰ ξέρεῖ καὶ αὐτὸς ἀν εἶναι ἀληθινὸς Ἴταλὸς—πῶς τίποτα δὲν θὰ κέρδιζε ἡ πατρίδα του μὲ τοὺς Σκιπίωνες καὶ τοὺς Βεργίλιους τῆς ἀν δὲν τύχενε σύγκαιρα ἓνας Καβούρ καὶ τὸ πολιτικὸ συμφέρον Ναπολέοντα τοῦ Γ'.

Καὶ ἄλλη μιὰ συμβουλή. Ἄν θελήσῃ πάλι καμμιά φορὰ νὰ πατήσῃ τὰ κλασσικὰ μας χῶματα ν' ἀφίσῃ σπῆτι τοῦ τῆ φιλελληνικῆ ἀρματωσιά. Ἀλλάξαμε, — δόξα σοι ὁ Θεὸς — καὶ τὸ πετοῖ μας ἀργάστηκε τόσο ποῦ νὰ μὴ τὸ τρυποῦν τὰ βέλη τῶν καλοθελητῶν μας. Ἄν ἀληθινὰ μᾶς ἀγαπᾷ, ν' ἀφίσῃ τοὺς προγόνους μας ἡσυχυς καὶ νὰ πάρῃ ἓνα βούνευρο γιὰ μᾶς. Ἄν ἀνέβῃ πάλι στὸ βῆμα τοῦ «Παρνασσοῦ» νὰ λιποθυμήσῃ ὄχι τρανολαλῶντας τὴ σοφία τῶν ἀρχαίων — ποῦ κανεὶς ὡς τώρα δὲν τὴν ἀμφισβήτησε. Νὰ σκυλιάσῃ λέγοντας τὶς πομπές μας. Γιατὶ δὲ μᾶς χρειάζονται στὸ ἐξῆς φιλέλληνες. Μισέλληνες θέλουμε. Ἦρθε καιρὸς ποῦ ὁ Σιλβεστρέλλη κι ὁ Φαλμεράγερ μᾶς εἶναι χρησιμώτεροι κι ἀπ' αὐτὸν τὸ Θῆρσιο. Δὲν εἴμαστε παιδιὰ, ὄχι. Εἴμαστε ἄντρες καὶ θέλουμε ν' ἀκούμε τὴν ἀλήθειαν σὰν ἄντρες. Στραβὰ πᾶμε, λοξὰ γυρνᾶμε, σερνόμαστε τῆς κοιλιᾶς σὰ φεῖδια καὶ σὰν ἐρπετά. Πέστε το νὰ σᾶς τὸ χεροκροτήσουμε. Τὶ μᾶς τσαμπουνᾶτε νυχτόημερα γιὰ τοὺς παλαιούς; Ἐκεῖνοι πέρασαν καὶ πᾶνε. Πρόγονοί μας ἦσαν, δὲν ἦσαν — τί μᾶς ὠφελοῦν; Στάχτη στὰ μάτια μας ἔγειναν, χασίς καὶ μᾶς ἐκόμησαν. Βγάλτε τους, βγάλτε τους ἀπὸ πάνου μας. Λύστε μας τὰ διαμαντένια δεσμάτα ἀφοῦ μόνοι μας δὲν μποροῦμε νὰ τὰ λύσουμε. Κάμετέ μας νὰ νοιώσουμε τὸ Ἐγὼ μας, ν' ἀκούσουμε τὴ φωνὴν μας, νὰ αἰσθανθοῦμε τοὺς σπασμοὺς τῶν

νεύρων μας, ν' απεικασουμε τὸν παλμὸ τῆς καρδιάς μας, νὰ βροῦμε τῆς ψυχῆς μας τὰ ἰδανικά. Γιατί τάχα σὲ στιγμή χυδαιότητος πιάστηκε ἢ γεννήθηκε ὁ Σιλβεστρέλλη; Μήπως γιατί ἔμαθε πιστὰ νὰ ὑπηρετῇ τοὺς σκοποὺς τῆς πατρίδας του; Νὰ κάνει τὸ ἄσπρο μαῦρο καὶ τὸ μαῦρο ἄσπρο δταν τὸν συμφέρει; Τὸ καθήκον του ἔκαμε. Κ' ἔμεινε σ' ἐμᾶς τὸ καθήκον ν' ἀποδείξουμε τὸ ἀντίθετο. Καὶ νὰ τ' ἀποδείξουμε ὄχι μὲ ξεφωνητὰ παρὰ μὲ ἀλήθειες. Ὅχι μὲ τὴ μορφή μας παρὰ μὲ τὴν ψυχὴ μας. Εἴμαστε Σλαβοὶ, Βλάχοι, Ὀστρογόθοι, Ἀτσιγγανοὶ; Εἴμαστε, ναί. Οὐννος ἦταν κι ὁ Ἀττίλας μὰ ἔκαμε τὴ Ρώμη σας νὰ τρέμη καὶ τὸν Πάπα σας νὰ συρθῇ γονατιστὸς μπροστὰ του. Ἄς δείξουμε κ' ἔμεις τὴν ψυχὴ μας καὶ τότε καθῆστε νὰ μιλάτε γιὰ τὴν πηγὴ καὶ τὸ σῶί της. Μὰ ὡς τότε δὲ θέλουμε φιλέλληνες. Εὐνοουχιστὲς δὲ μᾶς χρειάζονται. Πέρασαν καὶ πέρασαν ὡς τώρα κόπαδια κ' ἔσπειραν στὸ διάβα τους μοιρολάτρες, ζητιάνους καὶ ὀμφαλοσκόπους ἀκαμάτες. Δὲ θ' ἀρνηθῶ πῶς ἦταν ἀπ' ἀρχῆς στὸ αἷμα μας ἡ ψώρα. Μὰ καὶ τὸ δικό σας θυμιατῆρι μᾶς τὴν ἔκαμ. ἀγιάτρευτη. Προτιμοῦμαι λοιπὸν τοὺς μισέλληνες. Τὰ λόγια τους, τὰ πικρὰ καὶ τ' ἀδικαμπροεὶ νὰ καταντῆσουνε κεντρί μιά μέρα κα, νὰ ξανάφουν θαυματοργὸ τὸ αἷμα μας.

Ἀπὸ τὰ νανουρίσματα τῆς γαργιάς μου προτιμῶ τὴ βέργα τοῦ πατέρα μου.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΒΡΑΜΗΣ

ΝΟΒΑΛΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

III

Μιά φορὰ πού ἔχυνα πικρὰ δάκρυα, πού ἤελπιδα μου σκορπιζόνταν λυωμένη σὲ θλίψη καὶ στεκόμουνα μονάχος στὸν ξηρὸ λόφο πού ἔκρυβε σὲ στενὸ καὶ σκοτεινὸ χῶρο τῆς ζωῆς μου τὴ μορφή μονάχος ὅπως δὲν βρέθηκε ἀκόμα κανένας πλεῖδ μονάχος, πιασμένος ἀπὸ ἀνέκφραστη στενοχώρια, ἀδύνατος, μὲ μόνο μιὰ σκέψη τῆς ἀθλιότητος ἀκόμα:—καθὼς κύτταξα ἐκεῖ γύρω μου γιὰ βοήθεια καὶ νὰ προχωρήσω δὲ μπορούσα οὔτε νὰ γυρίσω καὶ μ' ἀτέλειωτη λαχτάρια κρεμνιάμουνα σὲ ζωὴ πῶ-

φευγε καὶ οὐδώντανε: τότε ἦρθε ἀπὸ γαλάζια μάκρη ἀπ' τὰ ὑψη τῆς παλινδ μου εὐτυχίας ἀξάνο σκοτεινιάσμα καὶ μὲ μιάς ἔκοψε τὸ δεσμὸ τοῦ φωτός. Μακρὰ ἔφυγε ἡ γήινη μέγαλοπρέπεια κ' ἡ λύπη μου μαζί της, κ' ἡ μελαγχολία μου χύθηκε σὲ νέο ἀνεξερεύνητο κόσμο.

Σὺ τῆς νύχτας ἐνθουσιασμέ, ἔπνε τούρανοῦ ἦρθες σὲ μένα: ὁ τόπος ἀλαφρὰ ἀνασπώθηκε, ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὸν φτερούγιζε τὸ ἐλευθερωμένο, ἀγέννητο πνεῦμα μου. Σύγνεφο σκόνης γίνθηκε ὁ λόφος κ' ἀνάμεσα στὸ σύγνεφο εἶδα τὰ φωτισμένα χαρακτηριστικά τῆς ἀγαπημένης.

Στὰ μάτια τῆς βρισκότανε ἡ αἰωνιότητα, ἐπιασα τὰ χέρια τῆς καὶ τὰ δάκρυα γενῆκαν δεσμὸς λαμπερὸς κ' ἀδιάσπαστος. Χιλιάδες χρόνια σὰ καταγίδα ἔφυγαν μακρὰ. Στὸ λαιμὸ τῆς ἔχυνα στὴ νέα ζωὴ δάκρυα μαγευτικά. —Ἦταν τὸ πρῶτο καὶ μόνο μου ὄνειρο καὶ πρῶτ' ἀπὸ τότε νοιώθω πίστη αἰώνια κ' ἀμετάβλητη στὸν οὐρανὸ τῆς νύχτας καὶ στὸ φῶς του: τὴν ἀγαπημένη.

ΝΥΧΤΟΠΟΥΛΙ

ΚΑΤΑΚΕΦΑΛΑ

Μοναρχικὰ δὲν ἦτανε τὰ ἀρθρα τῆς «Ἐστίας» κ' ἀδικα τῆς ριχτήκανε οἱ «θεσιμοναεῖς» πατριώτες. Ἦτανε ἀρθρα ἀντικοινοβουλευτικά, πού θὰ πῶνε πατριωτικά, γιατί χτυπούσανε τὴ φοβερὴ αὐτὴ ρουσφετοφάμπρικα πού τὴ λένε Βουλή, μὰ πού τίποτ' ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀνάθρα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ξεχύνονται ἀδιάκοπα, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, ὅλες οἱ κακίες κ' ὅλες οἱ συμφορὲς πού καταπλημμύρισαν αὐτὸν τὸν τόπο.

Μοναρχία δὲν ζήτησε ἡ «Ἐστία» γιατί δὲν βλέπει πούθενά τὸν ἱκανὸ Μονάρχη. Ἄν τὸν ἐβλεπε, θὰ τὴν ζητούσε, εἴμαστε βέβαιοι, γιατί ξέρουμε τίς ἀρχές πού ἔχει—ἀρχές ἀντιδημοκρατικές κ' «αντικυκλοφορικές»—ἀρχές πού τὴν κάνουν νὰ βλέπη πιδ ξάστερα ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐφημερίδα τὰ χάλια μας, πού τὰ χρωστᾶμε ὅλα στὸ χιλιοκουρελιασμένο Σύνταγμα μας καὶ στὸν Συνταγματικὸ λεπροκομείο τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Τὰ ἀρθρα αὐτὰ ἀπὸ καιρὸ τριγυρᾶνε ὀλοζώντανα μέσα στὰ γραφεῖα τῆς «Ἐστίας» ἀπὸ χρόνια ἀγωνίζονται νὰ σπάσουν τίς πόρτες καὶ νὰ πεταχτοῦνε ὄξω γιὰ νὰ ἀσπνεύσουν τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ μὲ τὴν τῶρα τ' ἀποφάσισαν νὰ μισανοίξουν τὰ παρά-

θυρα καὶ νὰ βγάλουν ὄξω, δειλὰ δειλὰ, τὸ κεφάλι τους.

Τὰ εἶδαμε καὶ μεις, μὰ δὲ θὰ τὰ χειροκροτήσουμε, καὶ μὴ μᾶς πᾶρετε μὲ τίς πέτρες, ὡ Συναγματοθρεμμένοι πολῖτες. Ἔτσι πού βγήκαν καλύτερα νὰ μὴν ἐθγαίναν. Καὶ τὰ παράθυρα καλύτερα νὰ τᾶφιναν σφαλιστὰ, ἀφοῦ δὲν εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ τάνοιξουν διάπλατα καὶ νὰ δείξουν ἀπ' αὐτὰ ὀλάκαιρο τὸ ἀναστημά τους. Καλύτερα νάμειναν μέσα στὰ γραφεῖα τῆς «Ἐστίας» ἀκόμα, ὅπως ἔμειναν τόσα χρόνια, ὅσο νὰ ποχτήσουν τὸ κουράγιο αὐτὸ.

* *

Μὲ τὴ γλώσσα καὶ μὲ τὸν τρόπο πού μιλήσαν τὰ ἀρθρ' αὐτὰ, σὲ ποιὸς μίλησαν; Σὲ μᾶς τοὺς λίγους πού κατορθώσαμε νὰ τὰ νοιώσουμε καὶ πού δὲν περιμέναμε νὰ μᾶς ξεσκεπάσει ἡ «Ἐστία» μ' αὐτὰ τὸ μεγάλο κοινοβουλευτικὸ καζάνι γιὰ νὰ δοῦμε τὰ βρωμοσκούληκα πού βράζουν μέσα του—καὶ στοὺς ἄλλους, πούναί λίγοι παλι κ' αὐτοὶ κ' ἀρπαξαν μὲ λαχτάρια τὰ ἀρθρα τῆς γιὰ νὰ δημοκοπήσουν μ' αὐτὰ, γιὰ νὰ σαλιαρίσουν γιὰ θεσμούς καὶ γιὰ Συναγματοκατα καὶ γιὰ ἐλευθερίες λαοῦ, σκληρωμένου στὰ βρωμερά τους συμφέροντα, καὶ γιὰ νὰ παρουσιαστοῦνε μιὰ φορ' ἀκόμα στὰ μάτια τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ θεοστραβοῦ, πού μὲ τὰ ἴδια τὰ βρωμώχερά τους τοῦ τᾶβγαλαν τὰ μάτια, γιὰ κηδεμόνες κ' ἀντιλήπτορες.

Λίγοι λοιπὸν τὰ εἶδαν τᾶρθρ' αὐτὰ, πού δὲν εἶχαν καὶ καμμί ἀνάγκη νὰ τὰ δοῦν. Κι' ὁ πολὺς ὁ κόσμος, πού ἴσια ἴσια ἔπρεπε νὰ τὰ δῇ καὶ νὰ φωτιστῇ, δὲν εἶδε τίποτα, γιατί τοῦ μίλησαν μιὰ γλώσσα ψεύτικη πού δὲν τὴν ἐνοιώσε, γιατί τοῦ τὰ ἐπρόσφεραν ὄχι σκέτα καὶ ἀγνά, μὰ μὲ γαρνιτούρα ἀπὸ ἐπιτηδευμένες φράσεις κ' ἀπὸ ρητορικές ἀποστροφές κ' ἀπὸ κάθε εἶδους δημοσιογραφικὲς κονσερβες πού κατορθώνουν νὰ σκεπάζουν τὴν Ἀλήθεια—δταν, ἐννοεῖται, ὑπάρχει καὶ Ἀλήθεια ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτὰ—καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήνουν οὔτε τὴν ἀκρη τῆς μύτης νὰ δείξει.

* *

Ἄν εἶχε σκοπὸ νὰ κἀνη καλὸ ἡ «Ἐστία», κ' ὄχι μονάχα νὰ προκαλέσῃ συζήτηση μὲ τοὺς δημοκόπους συναδέλφους τῆς, ἔτσι ἔπρεπε νὰ μιλήσῃ: Ἄπλᾶ, ξάστερα, τσεκουράτα. Νὰ χτυπήσῃ κατακέφαλα τὴ Βουλή. Νὰ δείξῃ στὸ λαὸ τίς ἀλυσίδες πού τοῦ μαστορεύουν ἐκεῖ μέσα. Νὰ ζητήσῃ τὴν συντρομὴ του κατὰ τῶν Ρωμιῶν αὐτῶν Βουλγάρων πού τὸν ἀτιμᾶζουν σήμερα. Νὰ τοῦ φωνᾶξῃ πῶς

2) ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΦΛΑ

(συνέχεια)

Τέλος ρούφηξε ὅτι εἶχε ἀπομείνει στὸ παγοῦρι, καὶ σηκώθηκε καὶ κίνησε γιὰ τὸ χωριό. «Ἐχει ὁ Θεός, ἔλεγε γυρίζοντας, θὰ τὸ βολέψουμε κ' αὐτὸ πίνω ἀπὸ λιγώτερο καὶ βγάξω τὸ χειμῶνα» κατόπι βλέπομε». Ἄμα τελείωσε αὐτὸ τὸν λογαριασμό, ἔφτασε στὸ χωριό.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν πῆγε νὰ καθίσῃ κάτω ἀπὸ τὸν πλάτανο τῆς Ἐκκλησιᾶς, ὅπου ξαπόστενε πάντοτε, δντας γυρίζ' ἀπὸ τ' ἀμπέλια κ' ἔλεγε τόσα καλὰ χαμπάρια γιὰ τοῦ καθενὸς τὸ χτήμα, μόνε τράβηξε ἴσια στὸ σπίτι του. Δὲν τὸν ἀφῆνε ἡ καρδιά τὸν καημῖνο τὸν παπᾶ νὰ καθίσῃ στὸ ἴδιο τὸ μέρος, καὶ νὰ διηγηθῇ ἀπ' ἐκεῖ τὸ κακὸ πού εἶδαν τὰ μάτια του. Ἐκρινε μόνε μὲ τὸν προστὸ τοῦ χωριοῦ, πού 'χε βγῆ ἐπίτηδες καὶ τὸν περίμενε γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφαση. Ὁ προστὸς ὕστερα τὸ 'πε στ' ἀργαστήρια, καὶ γιόμισε μὲ μιᾶς τὸ χωριό. Ἀπὸ τοὺς

πρῶτους μάλιστα, πού πῆραν τὸ χαμπέρι ἦταν κ' ἡ κυρὰ πριεστυέρα.

Γ.

Ὄντας πῆγε ὁ Παπασπύρος στὸ σπίτι, ἡ παπαδιά του ἔλειπε, κ' ἔλειπε ὄρα πολλή. Πῆγε νὰ διηγηθῇ πρῶτ' πρῶτ' στὲς γειτόνισσες τὸ εἴδηρο, πού εἶχε ἰδῆ γιὰ τ' ἀμπέλια. Ἄμα ἄκουσε ὅμως τὸν ἐρχομὸ τοῦ παπᾶ, ἔτρεξε κ' ἐκείνη στὸ σπίτι γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ γιὰ νὰ τοῦ καυχαστῇ δὰ ὅπως καυχούταν πάντοτε, γιὰ τὴν καρδιά τῆς τὴν καθάρια καὶ γιὰ τὴν ἀθάνα τῆς τὴν ψυχὴ, πού προφήτασε ὅλα τὰ γενόμενα. Ὁ παπᾶς ὅμως δὲν εἶχε δρεξῆ ν' ἀκούσῃ καὶ τότε τὲς συνειδησμένες τὲς γλυσιές τῆς παπαδιᾶς, καί, πρὶν τοῦ ἀνοίξῃ τὴ φυλλάδα, τῆς ἔκοψε τὸ βῆλα.

— Γιὰ πέ μου, παπαδιά, τῆς λέει, ἂν κάμωμε οἰκονομία, θὰ μπορέσουμε νὰ βγάλωμε τὸ χειμῶνα μὲ τὸ κρασί πού ἔχομε; Ἐγὼ λογάριαζα νὰ περάσωμε ὡς τ' Ἀγιαντριᾶ. Ὡς πόσο νᾶχη τὸ βουτσι ἀκόμα μέσα;

— Ἄμ' στάσου δὰ, εὐλογημένη, τ' ἀπλογιέτ' ἐκείνη, νὰ σὲ ρωτήσω νὰ μοῦ πῆς πρῶτα τὰ μαντάτ' ὅπ' τ' ἀμπέλια, καὶ τὸ κρασί, ὅσο ἀφῆσες, στὸ βουτσι εἶναι, δὲν τὸ πίνει κανένας.

— Τὶ μαντάτα καὶ ξμαντάτα γυρεύεις. Στ' ἀμπέλια

μόνον κούτσουρα ἔμειναν. Κύταξε, λοιπὸν, νὰ κάμωμε οἰκονομία στὸ κρασί.

— Τώρα βάλθηκα νὰ κάμῃς τὴν οἰκονομία, παπᾶ μου; Ὡς τώρα πού ἦσουν; Δὲν ξέρεις τὸ μῦθο πού λέει πῶς τὰ καλὰ τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγερεύουν; Θαρρῶ πῶς μὲ τὸ κρασί πού ἔχει τὸ βουτσι τὸ μῆνα δὲν τὸν βγάξεις.

Ἐἶχε στενοχωρηθῆ πολὺ ὁ φουκαρᾶς ὁ Παπασπύρος καὶ μὲ τὸ κακὸ πού ἔπαθαν τ' ἀμπέλια, μὰ τὰ τελευταῖα τὰ λόγια τῆς παπαδιᾶς τὸν ἀντερόκοψαν. Νὰ μὴν ἔχη κρασί, λέει νὰ βγάλῃ τὸ μῆνα; Ἄλλ' αὐτὸ ἦταν φοβερό, ἦταν πρᾶμα, πού δὲ μπορούσε νὰ χωρέσῃ στὸ κεφάλι τοῦ παπᾶ.

— Μπρὲ ἔλα στὰ σωστά σου, εὐλογημένη, τῆς λέει, καὶ μὴ μοῦ κουμεντιάσεις παραμύθια, καὶ μοῦ κάμεις τὸ μυαλό μου ἄνω-κάτω. Ἐγὼ σοῦ εἶπα πῶς ἐλογάριαζα νὰ περάσω ὡς τ' Ἀγιαντριᾶ, κ' ἐσὺ μοῦ λὲς τέτοια λόγια;

— Ὡς τ' Ἀγιαντριᾶ, λέει; χὰ, χὰ, χὰ! Σὰ δὲν πιστεύεις, παπᾶ μου, νὰ ἀναψῇ δαδί καὶ κατέβα στὸ κατώι νὰ ἰδῆς. Ἄμ' τι ξέχασες πού κουβαλοῦσες ἄκοπα τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο καὶ ἐδοῦσαμε μὲ τὲς ὀνάδες τὸ κρασί; ἢ θαρρεῖς πῶς τὸ βουτσι θὰ γένονταν πηγάδι; Νὰ τὸ πῖνα τὸ εὐλογημένο, θὰ 'λεγες πού τ' ὄσωα ἐγὼ, μὰ ἐσὺ ξέρεις, πού δὲν τὸ βάνω στὸ στόμα μου καθόλου.

Ἄλλὰ τότε πῶς ἐξηγιούνταν αὐτὸ τὸ μυστήριον, ὁ πα-

τότε θάρχησή να βλέπη Θεού πρόσωπο, όταν σηκώση από τὰ στήθια του τὸ βρωμερὸ αὐτὸ χεῖρι τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ποῦ τοῦ τὰ πατῆρ σήμερα σὰ βραχνῆς καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νάνασθῃ. Ἔτσι ἂν μιλοῦσε καὶ καλὸ θῆκανε. Κ' ἔτσι ὁ λαὸς θῆνοιγε τὰ μάτια του, θῆνοιγε τὸ φαρμακερὸ φεῖδι ποῦ ζεσταίνει σήμερα μέσα στὸν κόρφο του καὶ θῆ φώναζε ὁ ἴδιος—ἂν βρισκότανε μὲ καιρὸ αὐτὸς ὁ ΕΝΑΣ, ὁ ἱκανός, ποῦ θῆ ἤμποροῦσε νὰ τὸν ἀκούσῃ—ΖΗΤΩ Η ΜΟΝΑΡΧΙΑ ! χωρὶς νὰ ξαφνιαστῇ ὅταν καμμιά μέρα ἄλλοι τοῦ τὸ φωνάξουν, ποῦ θῆ τοῦ τὸ φωνάξουνε.

Τὴν Ἀλήθεια περιμένει νάκούσῃ ὁ λαός. Μὰ πῶς θῆ τοῦ τὴν πῶμε τὴν Ἀλήθει' αὐτῆ, ἀφοῦ δὲν κατορθώσαμε ἀκόμα νάχουμε γλῶσσ' ἀληθινή,—ἡ σωστότερη, ἀφοῦ τὴν γλῶσσα του, τὴν ἀληθινή τῆ γλῶσσα, τῆ βρίζουμε χυδαία καὶ βρόδαρα ;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΣΕ ΚΟΡΗ

Στὸ δρόμο μου τὸ σκοτεινὸ χρυσὴν ἀχιτίδα
Μοῦ στέλνει πάλε ἡ ἀγγελικὴ σου νιότη.
Χίλιες φορές τὸ θεϊκὸ σου φῶς κι ἂν εἶδα,
'Ακόμα μὲ τὴ φλόγα μὲ μεθάει τὴν πρώτη.

Ἄς ἔρθῃ κι ἄς μοῦ ξαναπῇ ἡ ἀχιτίδα ἐκείνη
Πῶς πόθος ἢ χαρὰ καμμιά δὲ μοιάζει
Σὰν τἀναγάλασμα ποῦ αὐτὴ μᾶς κρυφοχύνει
Μὲ μάγιο ποῦ σὲ μάτια λυγρῆς φωλιάζει.

Ζυγώνει ὁ μαῦρος χάρος ποῦ κ' ἐμᾶς κ' ἐσένα
'Αγάλι ἀγάλι θὰ μᾶς φῆ, ἄχ, κρῖμα !
Φέρε μου, ὦ, φέρε μὰ σιγμὴ ἀπ' τὰ περασμένα !
'Ἐλα, καὶ φέξε μου νὰ κατεβῶ στὸ μνήμα !
A. E.

ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Ἄν νὰ σᾶς κάνει ὁ οὐρανὸς δὲ στείλει κεραβνὸ του,
ὄρε παιδιὰ φαβλόμωρα,
θὰ πῶ πιά τότες ἄδικα πῶς πῆρε στὸ λαιμὸ του
τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα.
K. ΤΕΦΑΡΙΚΗΣ

πᾶς νὰ λογαριάξῃ νὰ περάσῃ ὡς τ' Ἀγιαντριᾶ μὲ τὸ κρασί ποῦ ἔχει ἀποθηκεμένο, κ' ἡ παπαδιά νὰ τοῦ λῆθῃ στὰ μισὰ τοῦ Μᾶνη, πῶς μ' ἐκείνο ποῦ ἔχει τὸ βουτσι, δὲν ἔβγαζε τὸ μῆνος ; Ὁ αἰδεσιμώτατος γρίμματα πολλὰ δὲν ἔξερε, μὰ ποτὲ τοῦ δὲ θᾶ ἔκαμε ἕνα τέτιο λάθος. Ἦταν τόσο ταχτικὸς ἄνθρωπος, ποῦ κανένα πρᾶμα τοῦ σπιτιοῦ του δὲν τοῦ σώνουνταν στὰ μισὰ τῆς χρονιάς, γιατί τ' ἀποθήκευε ὅλα στὸν καιρὸ τους μὲ τέτιο λογαριασμὸ, ποῦ ποτὲ δὲ βγῆκε γελασμένος.

Ἄν ἦταν μάντης ὅμως καὶ καρδιογνώστης καθὼς ὁ συντεχνίτης τοῦ τὴν παλιὰ τὴν ἐποχῆ, δὲ θᾶ δυσκολεύουνταν νὰ μαντέψῃ τὴν αἰτία, ποῦ ἔχανε στὰ καλά καθούμμενα ἕξ μνηῶν κρασί. Μὰ καὶ μάντης νᾶ ἔταν, καὶ μὲ τὰ μάτια του νᾶ ἔβλεπε, πάλε δὲ θᾶ πιστεῦσῃ πῶς τὸ κρασί, ποῦ ἔλειπε ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ του, τὸ ἔχει περάσει ἀπὸ τὸ λάρυγγά τῆς ἡ ἀγαπημένη του ἢ πρεσβυτέρα. Καὶ ὅμως ἦταν σωστό.

Ἦ παπαδιά ἀλήθεια δὲν ἔπινε ποτὲ τῆς κρασί, ἀλλ' ἀπὸ τὴν περασμένη τῆ χρονιά τὸ ἔχει συνηθίσει, ἐπειδὴς ἀρρώστησε ἀπὸ τύφο, καὶ ὁ γιατρὸς τῆς τὸ διάταξε γιὰ δυναμωτικό. Κατάλαβε ὅμως ἀπὸ τὴν ἀρρώστια καὶ δῶθε πῶς αὐτὸ τὸ εὐλογημένο το στυφυλοζοῦμι δὲν εἶναι ἄσκημο νὰ τὸ πίνῃ κανεὶς κι' ὄντας δὲν εἶναι ἀρρωστος, Ἄμ τί! κούτσῃ ἦταν ὁ παπᾶς ποῦ τὸ πινε, κι ὁ ἄλλος ὁ

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Β'.

(Τέλος)

Manchester, Φλεβάρης τοῦ 1904.

Ἄς δοῦμε τώρα τί ἀπαντοῦνε σ' ὅλα αὐτὰ οἱ ἀντιπροστατευτικοί.

Ὅταν ἐδῶ καὶ 50 ἢ 60 χρόνια παραδέχτηκε ἡ Ἀγγλία τὸ ἀνοικτὸ ἐμπόριο, ἡ βιομηχανία κ' ἡ γεωργία τῆς ψυχομαχοῦσαν, τὸ ἐμπόριό τῆς ξέπεφτε τὰ κέρδη λιγότευαν, ὁ κόσμος δυστοχοῦσε, ἡ φτώχεια καὶ τὰ ἐγκλήματα πληθύναν κι ὁ τόπος κόντευε νὰ χρεωκοπήσῃ. Ἄν καὶ δὲν ἔχει λόγο πῶς τὰ φερέματα, οἱ σιδηρόδρομοι, τὸ περισσότερο χρυσάφι κ.τ.λ. βοήθησαν πολὺ τ' ἀγγλικὸ ἐμπόριο, τὴν καλὴ ἀρχὴ ὅμως τὴν ἔκαμε τ' ἀνοικτὸ ἐμπόριο, καὶ μὲ κάθε ξεπεσμό τῶν δασμῶν εἰσαγωγῆς μεγάλωνε κι ὁ ἐμπορικὸς τῆς πλοῦτος.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια πῶς ἀρχίζουν καὶ φαίνονται σημάδια ξεπεσμοῦ στὶς βιομηχανίες, στὸ ἐμπόριο καὶ στὴ ναυτιλία τῆς, μῆτε χρειάζονται δραστήρια μέτρα. Πρέπει τὸ σύνολο τοῦ ἐμπορίου τῆς νὰ κυττάζουμε κι ὄχι μονάχα τοὺς ἀναπόφευγους κυματισμοὺς σὲ μερικὲς βιομηχανίες. Τὸ περσινὸ ἐξωτερικὸ τῆς ἐμπόριο εἰτνε μεγαλύτερο παρὰ ποτέ. Λογαριάζοντας τὸ πρὸς τόσο τὸν κάτοικο, τῆς Ἀγγλίας τὸ ἐμπόριο εἶναι διπλὸ τοῦ Γερμανικοῦ κι ἕξ φορές μεγαλύτερο τοῦ Ἀμερικανικοῦ. Ἐπειτα εἶναι λάθος νὰ νομιζοῦμε πῶς τὸ ἐξωτερικὸ τῆς ἐμπόριο ἔχει τὴν σημασία. Αὐτὸ εἶναι μονάχα τὸ δέκατο τοῦ ἐντόπιου τῆς καὶ τὸ ἐντόπιο ἀκμάζει. Ὅλα τὰ εἰσοδήματα τοῦ τόπου, θῆς ἀπὸ φορολογία, θῆς ἀπὸ κληρονομικὰ δικαιώματα, ἀπὸ καταθέματα σὲ τράπεζες, ἀπὸ σιδηρόδρομους κ.τ.λ. καθὼς κι ὅλες οἱ στατιστικὲς, ἐργατῶν, ἀπόρων κ.τ.λ. δείχνουν πῶς ὁ πλοῦτος κ' ἡ εὐτυχία τοῦ τόπου πληθύνουν. Ἦ Ἀγγλικὴ ναυτιλία μεγαλώνει πῶτερο παρὰ κάθε ἄλλου ἔθνους. Ἦ εἰσαγωγὴ τῶν πρώτων ὑλῶν δὲν λιγοστεύει, παρ' ἀδιόκοπα μεγαλώνει, σημάδι αὐτὸ πῶς τὸ σύνολο τῶν βιομηχανιῶν τῆς δὲν ξεπέφτει καὶ πῶς ἡ ἐντόπια ζήτηση σκεπάζει μὲ τὸ παραπάνω κάθε ξεπεσμό τῆς ἐξωτερικῆς.

Ὅσο καὶ νᾶναι ἀξιολύπητη ἡ φτώχεια ποῦ ὑπάρχει ἀκόμα στὴν Ἀγγλία σὲ προστατευμένους τόπους εἶναι πολὺ μεγαλύτερη καὶ γενικῶς ἡ ζωὴ πολὺ χειρότερη. Ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς εἶναι ὁ καλλίτερος θερμμένος καὶ καλλίτερος πλερωμένος λαὸς τῆς Εὐρώπης, καὶ μὲ ταχτικώτερη δουλειά. Στὴ Γερμανία τὰ μεροκάματα εἶναι μικρότερα, οἱ ὥρες ἐργασίας περισσότερες, κ' οἱ ἐργατικὸι ὄροι χειρότεροι παρὰ στὴν Ἀγγλία. Στὴν Ἀμερικὴ, ἐνῶ τὰ μεροκάματα εἶναι ἀψηλότερα, ὁ ἐργατικὸς ἀγῶνας εἶναι μεγαλύτερος κ' ἡ ζωὴ πολὺ ἀκριβώτερη.

Ἄν τὸ ἐξωτερικὸ ἐμπόριο τῆς Ἀγγλίας, μερικὰ χρόνια τώρα δὲ φαίνεται νὰ μεγάλωσε πολὺ, ἡ αἰτία εἶναι ὁ μεγάλος ξεπεσμοὸς παντοῦ. Ἦ παραγωγή τῆς κ' ἡ ἐργασία τῆς μεγάλωσαν μάλιστα πολὺ, κ' ἐνῶ οἱ τιμὲς καὶ τὰ κέρδη ξέπεσαν, τὸ ἐμπόριο εἶναι ταχτικώτερο καὶ μὲ λιγώτερος κυματισμοὺς.

Γιὰ τὴν Ἀγγλία τὸ ἀνοικτὸ ἐμπόριο εἶναι σήμερα πῶ ἀναγκαῖο παρὰ ποτέ. Ὁ ὀργανισμὸς τῆς, ὁ μεγάλος τῆς πληθυσμὸς, οἱ ἐμπορικὸι καὶ κοινωνικοὶ τῆς ὄροι στηρίζονται ὅλα σ' αὐτὸ τὸ σύστημα, κ' ἡ ἀλλαγὴ του θᾶτανε ὀλέθρια. Εἶτανε φυσικὸ μὲ τὸν καιρὸ νὰ προκόψουν καὶ τ' ἄλλα ἔθνη, νὰ μεγαλώσῃ ἡ παραγωγή τους καὶ μὲ τὸν μεγαλύτερο συναγωνισμὸ νὰ χάσῃ ἡ Ἀγγλία τὴν μεγάλη τῆς ἐμπορικὴ ὑπεροχῆ. Εἶναι ὅμως καὶ πολλὲς ἄλλες οἱ αἰτίες τοῦ ξένου συναγωνισμοῦ κ' ὄχι μονάχα ἡ προστασία. Κ' ἴσα ἴσα τὸ χρωστεὶ ἡ Ἀγγλία στ' ἀνοικτὸ τῆς ἐμπόριο ποῦ κρατεὶ ἀκόμα τὴν πρώτη θέση καὶ ποῦ ὠφελεῖται ἀπὸ τὴν προκοπὴ τῶν ἄλλων ἔθνων.

Ἐπειτα ἀκόμα κ' ἡ Γερμανία κ' ἡ Ἀμερικὴ, ἐνῶ προστατεύουν μερικὲς βιομηχανίες τους, ἔχουν ὅμως κι αὐτὲς ἀνοικτὸ ἐμπόριο. Τὰ Γερμανικὰ κράτη, μὲ 58 ἑκατομμύρια πληθυσμὸ, ἀνάμεσά τους ἔχουν ἀνοικτὸ ἐμπόριο. Οἱ Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς, μὲ 80 ἑκατομμύρια πληθυσμὸ, ἔχουν κι αὐτὲς ἀνάμεσά τους ἀνοικτὸ ἐμπόριο. Εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἀνοικτὸ ἐμπόριο τοῦ κόσμου καὶ σ' αὐτὸ χρωστεὶ ἡ Ἀμερικὴ μεγάλο μέρος τῆς ἐμπορικῆς προκοπῆς τῆς, καθὼς καὶ στὰ μεγάλα φυσικὰ κ' ἐμπορικὰ τῆς πλεονεχτήματα, κι ὄχι στὸ προστατευτικὸ τῆς σύστημα. Τὰ σύνορα ἐνὸς Βασιλείου εἶναι ὅπως τὰ σύνορα μιᾶς ἐσωτερικῆς Πολιτείας. Ἄν τὸ προστατευτικὸ σύστημα ὠφελεῖ τότες τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἡ προκοπὴ θᾶτανε ἀκόμα μεγαλύτερη ἂν οἱ Πολιτεῖες τους εἶχαν ἀνάμεσά τους προστασία, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πῶς τὸ ἐσωτερικὸ ἀνοικτὸ ἐμπόριό τους τῆς ὠφέλησε σημαντικά. Ἄλλη αἰτία τῆς ἐμπορικῆς προ-

κόσμος μακάρι; Καὶ τὸ βρισκε τόσο καλὸ ἡ καημένη ἡ παπαδιά, ποῦ ὄντας εἰψοῦσε ξεχνούσε τὸ νερό.

Ὁ παπᾶς, ποῦ δὲν εἶχε καθόλου χαμπάρι ἀπὸ τὴν καινούρια τὴ μόδα τῆς κυρᾶ πρεσβυτέρας, ἄμα ἔτρωγε τὸ μεσημέρι ἔπερνε κ' ἔταν ὕπνο, χεῖμων καλοκαίρι ἡ παπαδιά ὅμως τὲς περισσότερες φορές ποῦ κοιμοῦνταν ὁ παπᾶς, προτιμοῦσε νὰ περνήτῃ τὴν ὥρα τῆς κοντὰ στὸ βουτσι καὶ νὰ χαλνᾶτῃ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ αἰδεσιμώτατου. Ἐἰμποροῦσε, λοιπόν, ὁ φουκαρᾶς ὁ παπᾶς νὰ καταλάβῃ τίποτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; ἦταν ποτές δυνατὸ νὰ ἔχει ὑπόψια γιὰ τὴν παπαδιά ; Ὁ ἔξακολουθοῦσε μάλιστα ν' ἀπορῆ καὶ στὸν ἄλλο τὸν κόσμο, ἂν δὲν παρουσιάζονταν ἕνα περιστατικὸ γιὰ νὰ πιάτῃ κάθο.

Δ.

Τὸ κρασί, καθὼς τὸ ἔχει πῆ ἡ παπαδιά, πρὶν βγῆ ὁ μῆνας σῶθηκε, κι ὁ καημένος ὁ Παπασπύρος βρέθηκε σὲ δύσκολη θέση. Νὰ γύρευε δανεϊκὸ, δὲν τὸ ἔκαμε γιατί δὲν πιστεῦσε πῶς θᾶ τοῦδινε καὶ κανένας. Ὅσοι εἶχαν τὸ φύλαγαν γιὰ ὥρα ἀνάγκη, ἄμα πῆραν τὴν ἀπόφαση τῆς καταστροφῆς. Νὰ πῆγαινε ν' ἀγῶραζε ἀπὸ ξένο χωριὸ, δὲν εὐκολοῦνταν ἀπὸ παραδες σ' αὐτὴν τὴν περίσταση. Ἔτσι λοιπόν ὁ αἰδεσιμώτατος, θέλοντας καὶ μὴ, ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ εὐχαριστημένος μόνε μὲ τὸ νερό. Ἦ κυρᾶ πρε-

σβυτέρα ὅμως τὸ νερὸ τὸ θυμῆθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὸν παπᾶ, γιατί πρὶν σωθῆ τὸ κρασί γιόμισε μιὰ ταμιζάνα καὶ τὴν ἔκρυψε κ' ἔπινε κάμποσες μέρες ἀφοῦ τελείωσε τὸ βουτσι κ' ὕστερα.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἀπ' αὐτὲς ποῦ ἡ παπαδιά ἔπινε τὸ κρασί τῆς ταμιζάνας, καὶ ὁ παπᾶς τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, ὁ αἰδεσιμώτατος φώναζε τὴν πρεσβυτέρα του νὰ τὸν ζῶσῃ στὴ ράχη, ποῦ τὸν ἔτρωγε. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά, ποῦ πάθαινε αὐτὴ τὴ δουλειά ὁ παπᾶς, οὔτε ἡ πρώτη φορά ποῦ τὸν ζοῦσε ἡ παπαδιά του. Μὲ τὸ ζῦσιμο ἔπαψε ἡ φαγοῦρα τοῦ παπᾶ, ἀρχίθηκε ὅμως νὰ τὸν στενοχωρῆ μιὰ ἄλλη διαφορετικὰ φαγοῦρα, Ὁὐδὲν καλὸν ἄμικτον κακοῦ» βλέπετε, κατὰ ποῦ λὲν οἱ ἀρχαῖοι. Γιὰ νὰ περάσῃ ὅμως κ' αὐτὴ ἡ φαγοῦρα τοῦ αἰδεσιμώτατου, ἔπρεπε νὰ γένῃ κατιτῆς ἀνάποδα, ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ ζῶσῃ ὁ παπᾶς τὴν παπαδιά. Μπορεῖ νὰ φανῆ λίγο περίεργο αὐτὸ τὸ πρᾶμα, ὄχι ὅμως κι ἀφύσικο. Ἦ παπαδιά ἔκαμε πῶς δὲν κατάλαβε τίποτε ἀπὸ τὴν καινούργια τὴ φαγοῦρα τοῦ παπᾶ, κ' ἄς ἦταν αὐτὴ ἡ αἰτία, καὶ κίνησε νὰ φύγῃ. Ὁ παπᾶς ὅμως τὴν τράβηξε νὰ καθίσῃ, ἀφορμὴ πῶς θᾶ τῆς ἔλεγε ἕνα μυστικὸ. Νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, μ' ὅλα τὰ στριφογυρίσματα τῆς κυρᾶ πρεσβυτέρας, ὁ αἰδεσιμώτατος ἦρε καιρὸ νὰ κάμῃ ἕνα ἄκακο χορατὸ σὰν ἄνθρωπος κ' αὐτὸς, καὶ τὸ χορατὸ αὐτὸ ἦταν ἕνα φιλ. Μὰ ἀπάνω σ' αὐτὸ μιὰ μυρωδιά βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς παπαδιάς, μυρωδιά

κοπής τους είναι το σύστημα τους επιστημονικής και τεχνικής ανατροφής, οι ανώτεροι τους εμπορικοί κ' οικονομολογικοί μέθοδοι, ή ενέργεια κ' ή επιμονή τους.

Ο Άγγλος βιομήχανος πρέπει να ζυγνήση. Κλίνει σήμερα πολύ να χαιρείται την επιτυχία του παρασμένων χρόνων, όταν ο συναγωνισμός είτανε πολύ μικρότερος, άντις να συμμορφώνεται, όπως κάνουν οι αντίπαλοί του, με τις σημερινές ανάγκες.

Και μ' όλα αυτά όμως τα προστατευτικά έθνη ακόμα φοβούνται τον άγγλικό συναγωνισμό και κάνουν ό,τι μπορούν να τον πολεμήσουν. Μ' όλη του την προστασία, ή Άγγλία, χάρη στο άνοιχτό της εμπόριο, τους στέλνει πολύ περισσότερες προχμάτιες της άπ' ό,τι της στέλνουν εκείνα.

Το σύστημα του άνοιχτού εμπόριου, αφίνοντας κάθε έθνος να παρήγη ό,τι μπορεί να παράξη πιο εύκολα, ψυχώνει τον χωρισμό εργασίας και την οικονομία στην καλλίτερη και περιεχτικώτερη σημασία τους. Όσο λιγώτερα τα εμπόδια, τόσο καλλίτερο είναι το εμπόριο· το κεφάλαιο κ' ή εργασία βρίσκουν μονάχα τους την πιο ωφέλιμη δουλειά. Η προστασία θα ψυχώσει δίχως άλλο τις περισσότερες βιομηχανίες, θα βλάψη όμως όλες τις άλλες. Το άνοιχτό εμπόριο μεγαλώνει τον κύκλο της συναλλαγής, κι όσο τον μεγαλώνει τόσο μεγαλειότερη ή οικονομική ωφέλεια. Το καλλίτερο γιατρικό για έμπορικη και βιομηχανική δυστυχία είναι να πληθαίνουν οι πηγές προμήθειας και συναλλαγής. Η Άγγλία έχει πώτερη έμπορικη και βιομηχανική ποικιλία παρά κάθε άλλο έθνος. Με άνοιχτο εμπόριο, το εμπόριο είναι μόνιμο και βέβαιο, ενώ οι προστατευτικοί δασμοί αλλάζοντας άδιάκοπα, έχουν τ' αντίθετο αποτέλεσμα. Η προστασία φέρνει υπερβολική παραγωγή και γεννά μονοπωλία, δυο οικονομικά κακά.

Αν και δεν έχει λόγο πώς το προστατευτικό σύστημα των άλλων εθνών βλάπτει το έξωτερικό εμπόριο της Άγγλίας, το κακό θάναί ακόμα μικρότερο αν βάλη κ' ή Άγγλία τέτοιους δασμούς. Σήμερα αφίνει λεύτερη την εισαγωγή για δική της ωφέλεια κι όχι των ξένων. Αν ωφελούνται κ' οι ξένοι, αυτό δεν την πειράζει. Εμπόριο δε γίνεται δίχως άμοιβαία ωφέλεια. Οι προστατευτικοί δασμοί θα λιγοστέψουν το γενικό εμπόριο, ενώ ή Άγγλία περισσότερο από κάθε άλλο έθνος το θέλει όσο γίνεται μεγάλο. Ο πλουτος των άλλων εθνών την ωφελεί· οι κυριώτεροι της αντίπαλοι είναι κ' οι καλλίτεροι της πελάτες. Χάρη στο άνοιχτο εμπόριο αγοράζει στις φτηνότερες αγορές και πουλεί στις πιο ακριβές. Οι

προστατευτικοί δασμοί, λιγοστεύουν την εισαγωγή της, δηλαδή όσο αγοράζει λιγώτερα, θα λιγοστεύουν και την εισαγωγή της, δηλαδή όσο πουλάει. Αν ο ξένος της πουλεί λιγώτερα, ή αγοράζει και λιγώτερα. Η εξαγωγή κρέμαται πολύ στην εισαγωγή. Έπειτα, αν ή Άγγλία βάλη δασμούς, οι ξένοι θα βγάλουν ακόμα μεγαλειότερους παρά τώρα, κ' έτσι το εμπόριο θα πηγάκη χειρότερα και χειρότερα.

M

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

9

Χαιθευτικά δέν τραγουδώ.
(τέτοια 'ςτήν ξενιτιά δέν λένε;
και θρήνους και παράπονα
(δέν έμαθα πώς κλαίνε)

Φτωχός πατέρας, της ζωής
το πάλαμα μ' έχει σκληρύνει·
μέσ' της καρδιάς τα σύννεφα
σου κρύβω ό,τι έχει μένει.

Αν πέρης μέσα 'ςτή φωτιά,
παιδάκι μου να μη σε κάψη
ή καυτερή ή φλόγα της.
'ςτά μάτια σου ν' άστράψη.

Αν πέρης μέσ' 'ςτή θάλασσα
την άλμη της να πάρης μόνο,
το βάπτισμα το άνόητο
από δάκρυο και πόνο.

Να γίνης άνδρας μιá φορά,
να μη σε πιάνουν μάγια
και την καρδιά σου μπλέξουνε
της γυναικός τ' άρπάγια!

10

Κάμποι, άνθόσπαρτα βουνά,
κ' ήμερα πλάγια
φέρτε τα λούλουδα ξανά,
φέρτε τα βάγια
να κάνω για τον γιόκα μου ένα στεφάνι
πού κάνει τώρα ήσυχος το νάνι νάνι

Βγάλετε ρόδα ντροπαλά
γαρουφαλάκια
τα γιαδεμιά τα άπαλά

και τα ζαμπάνια
νύχουν τα χρώματα έφτά άνν το δ ο ξ α ρ ι
και το καθένα και μαζί καινούρια χάρη

Βιολέτες και βασιλικά,
βγάλε ζουμπούλια
'σάν μόσχος νάν μυριστικά,
και σάν την πουλία
νάνε όμορφα, σάν βασιλιάς για να τα βάνη
πού κάνει τώρα ήσυχά το νάνι νάνι.

11

Η μοίρες δέν σ' έμοίραναν άκόμη...
κοιμόσου κι όπου είναι τώρα θε ν'άλλουθν,
νά, στάθηκαν εκεί 'ςτο σταυροδρόμι
νά βρουθν καιρό για σένα λίγο να σκεφθουθν.

Εμπρός έλάτε καλομοίρες
με καταγεμισμένες χείρες
από τα δώρα, άπ' τα φλωριά.

Η μιá θα είπη του Σολομώντος δόξα,
ή άλλη του Αβράμ θα δώση τα καλά,
ή τρίτη— Στάσου μουψυγε μιá λόξα
από το νήμα— εκείνη τώρα σε φιλά,

Και 'ςτο λαιμό σου να, κρεμάει
κουλούρα που μσοχθαλάει,
πούχει και κόκκινα αυγά.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ,

* Το ούρανιον τόσον έτσι λέγεται σε πολλά μέρη της Ελλάδος.

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στο γραφείο του «Νουμά» και στο κισκι της Όμονοίας, πουλιούνται τάλουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τάλ ένα —κ' ένα φρ. χρ. για τάλ έξωτερικό :

Τού ΨΥΧΑΡΗ : «Τόναίρο του Γιαννίρη» και τάλ «Ταξίδι μου». —Τού ΠΑΛΛΗ : «Η Γιάδα» τόμοι δυό (Α—Μ).—Τού ΦΩΤΙΑΔΗ : «Τάλ γλωσσικό ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννησις». —Τού ΦΙΑΗΝΤΑ : «Γραμματική της Ρωμέικης γλώσσας» και «Από τάλ θρύλους των αιώνων (ποιήματα).

Οι άγοραστές των έπαρχιών πληρώνουν 30 λεπτά ταχυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι άγοραστές του έξωτερικού δέν πληρώνουν ταχυδρομικά.

τον έκαμε να ξεχάση και τη φηγούρα και κάθε άλλη άνησυχία.

Μπρέ παπαδιά, τάλ στόμα σου άπόκρσι μωρίζει της λεί, κ' ίκεινη με τάλ λόγια αυτά πετάχτηκε από κοντά του, σάν να την κέντησαν σφήκες. Σάστις στην άρχή που κινούνε να φανερωθ ή τάλ μυστικό της με ήθε άμέσως στον έαυτό της.

Μπα σε καλό σου, παπα μου, τί έπαθες σήμερα, δέ μου λές; Τί κρασί και μασί εινορεύσαι; Η τάλ παθες κ' έαυ σάν μερικές άγκαστρωμένες, που μωρίζονται πράματα που τ' άποθυμούν, κι' άς μη βρίσκονται στο σπίτι;

Αφερίμ, παπαδιά! Αυτό δά μες έλειπε, να μ' άγκαστρώσης κιάλας. Δέ χρειάζεται άλλο τώρα, παρά να φέρης και τή μαμη να με ξεγεννήση.

Αμ λόγια είν' αυτά που μου κουθεντιάζεις, εύλογημένες; Πού βρεθηκε τάλ κρασί, και τάλ μωρίστηκες;

Τάλ που βρέθηκε, παπαδιά μου, θά μου τάλ πής έσού. Έγώ ξέρω μόνα πώς τάλ στόμα σου μύρισε [κρασί]. Για έλα να σε μωριστώ άκόμη μιá φορά!

Περίμενε με να ξανάρθω κοντά σου, του λεί φεύγοντας, κ' εκλεις πίσω της τή θύρα με δυνατό βρόντηγμα.

Ο παπς όμως, μ' όλα αυτά τάλ καμώματα της συμβίας του δέ μπορούσε να βγάλη την ύποψία από τάλ κε-

φάλι του. Τάλ στόμα της παπαδιάς μύριζε από κρασί. Η μύτη του δέν τον γελούσε.

Πώς έξηγιούνταν όμως αυτό τάλ μυστήριο; Ο αιδεσιμώτατος πρώτο δέν την ήξερε να πίνη, μιá δλάκερη ζωή την είχε κοντά του. Δεύτερο τάλ κρασί είχε σωθ ή έδω και τόσες μέρες· τάλ βουσί τάλ 'χε ίδη και μοναχός που δέν είχε κρασί, και τρίτο ή παπαδιά εκείνες τές δυό μέρες δέν έθγαλε τάλ ποδάρι της δξω από τάλ κατώφι της θύρας. Και όμως τάλ στόμα της έμύριζε κρασί, αυτό πλέον ήταν εγεγονός τετελεσμένο» κατά που λέν κ' οι γραμματιζόμενοι. Και για να μωρίξη τάλ στόμα της κρασί, θά π ή έτι είχε πιη κρασί βέβαια· άλλο κανένα θέμα δέ μπορούσε να γίνη. Αλλά που τάλ 'χε βρη τάλ κρασί ή κυρά πρεσβυτέρα; Έδω ήταν τάλ μυστήριο για τόν παπα.

Αρχινάει λοιπόν να σκέφτεται ή αιδεσιμώτατος και να βάνη με τάλ νού του χιλια δυά. Ένωσεται πώς μέσα στα χιλια δυά αυτά ήταν κ' εκείνο που τόν σκέτιζε περισσότερο από όλα τ' άλλα, άν, δηλαδή, ή μωρωδιά που 'χε τάλ στόμα της παπαδιάς, είχε καμμιá σέση με τάλ κρασί, που έλειπε από τάλ λογαριασμό του. «Ας ιδω όμως άκόμη μιá φορά τάλ βουσί, λεί μόνος του ή Παπασπύρος, γιατί προχτές μόνον άπ' δξω τάλ 'χα χτυπήσει, ενώ μπορούσε να 'χη και δέκα και είκοσι δκάδες κρασί και να φαίνεται άδειανό. Για να κατεβ ή στο κατώ ή όμως χρειάζονταν

φέξη, και δαδί σκισμένο δέν ήταν στο καλάθι. Πής λοιπόν να βρη κανένα μικρό κομματάκι άνάμεσα στα κουτσουρα, που ήταν κάτω από τάλ σάλλα· αλλά μόλις παραμέρισε ένα κουτσουρο φάνηκε ένα πρᾶμα. Παραμέριζε και δεύτερο και τρίτο και τή τελευταίο και να σου φανερώνεται ή ταμιζάνα.

«Α τή καμμένη τή παπαδιά, που πήγε και τή στούπωσε! λεί ή παπς, δίχως να ύποπτευη τίποτε άκόμη. Καλά που δέν την έσπασα! και λέγοντας αυτά, τράθηξε δξω την ταμιζάνα. Τή στιγμή που την έθγαλε δξω όμως γλουγλούκισε τάλ κρασί μέσα, πρᾶμα που δέ μπορούσε παρά να τάλ καταλάβη ή παπς. Με περίεργο, λεί, μέσα κεί έχει! Για στάσου να ιδουμέ! Τήν ξεβούλωσε, λοιπόν, και στη θέση του φαλού έβαλ' αυτός τή μύτη του. αλλά ή μωρωδιά ήταν ίδια κι' άπαράλλαχη με τή μωρωδιά, που 'χε τάλ στόμα της παπαδιά. Και για να μη τού μείνη καμμιá άρισολία άνέβασε τήν ταμιζάνα άπάνω στο φως Παίρνει ύστερα ένα ποτήρι κι' άφου τάλ γίμισσε, άρχινητε να πίνη λίγο λίγο και να βυζάνη σε κάθε ρουφηξιά τάλ χείλη του και τάλ μάγουλά του, ως που τάλ άδειασε. Δεύτερο ποτήρι δέν ήπιε, γιατί με τάλ πρώτο κατάλαβε πώς τάλ κρατί της ταμιζάνας ήταν από τάλ βουσί. Δέν είχε και δρεξη να πιη περισσότερο· νηστικός. Και ύστερο τάλ κρασί που 'χε ή ταμιζάνα, μιá δκα ήταν και δέν ήταν.

Αυτός λοιπόν είναι ή κλέφτης έ! λεί ή παπς κου-

Ο, ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Ήπειρο αρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ: Στα κτίρια της Πλατείας Συντάγματος, Όμοιοτας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τριχοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Ήξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κι είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

τά Ρωσικά και τον Πανσλαβιστικό δάχτυλο— τον επάρατο!—καιρός να τσάψουμε κατά μέρος. Καιρός τώρα να σκεφτούμε και λίγο σοβαρά, λίγο σαν άντρες μεστωμένοι, κι όχι σαν παιδιά ανύτητα, όπως σκεφτόμαστε πάντοτε. Καιρός να θυμηθούμε κάποια καθήκοντα ιερά που έχουμε σ' ένα έθνος μεγάλο—τά καθήκοντα της ευγνωμοσύνης που θέλουμε να πιστέψουμε πως ποτέ δεν μας έλειψε—στη Ρωσία που μάχεται σήμερα παληκαρία για την τιμή της μ' όχτρο μεγάλο και πανίσχυρο σαν κι αυτήν.

Τι χρωστάμε στη Ρωσία, τδ ξέρουμε. Και μονάχα οι στραβοί δέ βλέπουν τι μπορούμε να έλ. ίζουμε μια μέρα απ' αυτήν, αφού είναι η

νώνας τδ κεφάλι του. Αφερίμ παπαδιά! Αμ βέβαια, για να μας γένη μια τέτοια καταστροφή, θα πη ότι κάτι χρουσουζιά γένονταν στο σπίτι. Και τώρα να θελήτω να της κάμω παρατήρησεις εσύς θα με πάρη από τδ μάτια, κι εσύς θα βρη αίτια να γλυστρίση. Θα μου πη δηλαδή πως τό 'χε γι' ανάμα, πως τδ φύλαγε για γιατρικό και δέν ξέρω πόσα άλλα κουραφέξαλα. Όσο για τδ στόμα της που μύριζε κρασί, δέ βαρύνεται! Είμ' άγκαστρωμένος, και μυρίστηκα πρᾶμα, π' αποθύμησα».

Θά μου πητε τώρα: πως δέ μπόρεσε να καταλάβη τόσον καιρό δ παπᾶς τδ μυστικό της παπαδιάς, αφού κάθε μέρα πάνω κάτω τδν έτρωγε και κάθε μέρα τδν ζούσε ή κυρά πρεσβυτέρα;

Δέ μπόρεσε να τδ καταλάβη, γιατί ή κυρά πρεσβυτέρα έπερνε τδ μέτρα της. Ήξερε πότε είχε ανάγκη για ξύσιμο δ παπᾶς κ' έτοιμάζονταν. Άλλοτε ειπνε καφέ κι άλλοτε μασούσε κανέλλα και γαρούφαλλα. Έκείνο τδ μεσημέρι όμως δ παπᾶς ξύπνησε προητέρα από τήν ταχυτική τήν ώρα, κ' ή παπαδιά τότες είχε άνεση από τδ κατώϊ, και δέν πρόφτασε να μασήση κανέλλα και γαρούφαλλα. Και τ' άλλο αύτη τή φορά τό 'χε τραβήξει παραπάνω, επειδή είχε λύπη που τής άφηνε γεια τδ κρασί της ταμιζάνας.

μόνη άδύνατη που ήμπορε να βεβαιωθεί, και να μας βλάψη, όσο καμμι άλλη. Γι' αυτό λοιπόν πρέπει πάντα τήν αγάπη της να έχουμε και να γελάμε με τούς παπαρδελάδες όταν φυσούν τδ σάλια τους έναντίον της και ξεφωνίζουν πως πρέπει και τδν πόλεμο άκόμα να της κηρύξουμε—τδ είπαν κι' αύτδ κάποτες οι αλιτήριοι!—«για να διεκδικήσουμε τδ προαιώνια κι' αναφαίρετα δικαιώματά μας».

Έτσι μιλούν οι παλαβοί. Οι φρόνιμοι όμως μιλούν φρόνιμη γλώσσα κ' εύχονται γκαρδιακά να νικήσουν οι Ρώσοι. Δέν άκόμα οι φρόνιμοι πατριώτες πως ένα από τδ Βασιλόπουλά μας έπρεπε να βρίσκει σήμερα στο πλευρό τδν Ρώσων και να πολεμά μαζί τους, για να δείχνη έτσι ή επίσημη Ελλάδα πως συμμερίζεται τδν άγώνα τους και πως, αφού είναι μικρή κι' άδύνατη και δέν ήμπορεί να βοηθήση ένα τέτοιο κολοσσό σαν κι' αύτην, της στέλνει ένα από τδ εκλεκτά της παιδιά γι' απόδειξη της αγάπης και της ευγνωμοσύνης της.

Άν δέν έγινε αύτδ, είναι άκόμα καιρός να γίνη. Πρέπει ένα από τδ Βασιλόπουλα να πάη στδν πόλεμο. Οι Ρώσοι θα κατενθουσιαστούν γι' αύτδ και θα μας τδ καλοπληρώσουν. Μα και μεϊς εδώ δέ θα πάμε πίσω στδν ένθουσιασμό, να βλέπουμε ένα Βασιλόπουλό μας να ρίχνηται παληκαρία στους κινδύνους και να ποστομώνη με τίς πράξεις του τούς σιχαμένους δημοκόπους που νύχτα μέρα φωνάζουν πως τδ Βασιλόπουλά μας άλλην έγνοια δέν έχουν παρά πως να ραχατεύουν και να γλεντούν.

Μ' ΟΛΗ

τή Μαωραϊτική πονηριά του, τήν έπαθε Κορφιάτικα δ Μπαρμπα-Θοδώρης στο ζήτημα της φορολογίας του σίτου. Περίμενε να δημοκοπήση δ άμοιρος άπάνου σ' αύτδ, περίμενε να φωνάξη πως ή διάσθαλη και αντιπαρρωϊική Κυβέρνηση φορολογεί άνοστολως και μακούργως και αύτδν άκόμα τδν άρτον του φιλάτου λαού, περίμενε να εκτοξεύση τούς σιελώδεις κεραυνούς του κατά τδν ύπονομεύόντων τδ Σύνταγμα και καταρρακόντων τούς θεσμούς, περίμενε—και τι δέν περίμενε ή γρηλασεύ τής Καρνα-

λουά,—μδ δ πονηρίας Κορφιάτης με μια επιτήδεια τιμονά τραβήχτηκε από τδ σκοπέλο της δημοκρατίας του και τδν άνάγκασε να καταπιη τούς κεραυνούς του.

Βλέπετε, πως μονάχα για τήν τριλοποδιά μιλούμε κι' αύτην θανμάζουμε Τάλλο, που ή Κυβέρνηση αντί να φορολογήση τδ σάρι, φορολόγησε άλλα πράματα, δέν μας ένθουσιάζει καθόλου, αφού ξέρουμε πολν καλά πως και ή καινούργια αύτη φορολογία, όπως και κάθε άλλη φορολογία, δέν έχει ούτε θάχη ποτέ κανένα άλλον σκοπό γενικώτερο, παρά να θροφεται τδ κνηναριό του κόμματος και να τραβούνε τήν άποζημιωσουλα τους οι βουλευτές. Άν θαρρείτε πως από τούς φόρους αύτους παίρνει τδ μερτικό της και ή Πατριδα, να μας συμπαθάτε. Θα πη πως δέν έχετε διαβάσει ποτέ τδ πραχτικά της Βουλής και πως είαστε στραβοί και δέ βλέπετε που πάνε τδ εκατομμύρια που βγαίνουν κάθε χρόνο από τδν ιδρωτα κι' από τδ αίμα μας.

ΘΕΛΕΤΕ

να δητε τδ ξεβιδωμα της Πολιτείας; Μη πατε μακρηά. Κοιτάχτε πως φέρνουνται οι δασκαλοι άπέναντι του Υπουργού της Παιδείας άπάνω στο ζήτημα τδν εκπαιδευτικων νομοσχεδιων. Έθριστικώτατα και άντιπειθαρχικώτατα. Οι δασκαλοι μάλιστα της Δημοτησάνας μ' ένα έγγραφό τους, που δημοσιεύτηκε προχτές άκόμα στν «Ακρόπολη», τδ παραξικοντάκιασαν. Μόνο που δέν τδν έβρισαν κι' ως άτομο τδν Υπουργό, δηλ. τδν προϊστάμενό τους.

Να πουμε όμως και τάλλο, του στραβού τδ δικιο. Για να μιλούνε έτσι οι δασκαλοι, θα πη πως ξέρουν πολν καλά, πως έχουν πειστη, ότι εκείνο που σκέφτεται να κάμη ο κ. Στάης, δέν τδ κάνει για τδ καλό της Πολιτείας, άλλ' ο Θεός ξέρει από ποιους ύπολογισμούς κομματικους ή προσωπικους ή από ποιά ανόητη ιδέα παρακινούμενος.

Μόνον έτσι θάνακ τδ πρᾶμα, γιατί άλλιοίωτικα δέ δικαιολογιέται τδν δασκαλόν τδ φέρσιμο. Άν φέρνουνται άντιπειθαρχικά, φταίει ο Υπουργός που τούς αναγκάζει να φέρνουντ' έτσι, όπως φταίει κι' ο αξιωματικός για τδν στρατιώτη εκείνο που δέν τδν άκούει όταν τδν στέλνει να σκοτωθη, όχι για τήν πατριδα, αλλά για να κλέψη μια γίδα που θα τήν ξεκοκκαλίση ο καπετάνιος με τήν παρέα του.

Ε.

Όστερ' απ' αύτη τή σπουδαία τήν ανακάλυψη ή παπᾶς δέν έλειψε να ιδη και δεύτερη φορά τδ βουταί, μα δέν είχε παρά μόνο ξερες δούγες. Δέν έμνησκε καμμι άμφιβολία λοιπόν, ότι ή πηγή που 'χε ποτίσει τδ στόμα της παπαδιάς ήταν ή ταμιζάνα, που θα πη τδ βουταί.

Κι ο καημένος ο Παπασπύρος σκέφτεται τώρα πως ν' αποχειριστῆ τή συβία του, που με τή χρουσουζιά της χάλασε τή σειρά του σπιτιού. Γι' αύτδ τδ πρᾶμα δέν είχε κι άδικο να σκέφτεται ή παπᾶς, γιατί ή παπαδιά του λόγια δέ σήκωνε. Άν τολμούσε μάλιστα να της έδινε να καταλάβη πως είχε ύποψία σ' αύτην για τδ κρασί, που έλειπε, ήταν φόβος να κακιωθη και να μη τδ κρήνη ένα χρόνο. Κ' ο αιδεσιμώτατος θα ύπόφερνε κάθε άλλο σ' αύτη τήν περίσταση, όχι όμως και τδ κάκιωμα της παπαδιάς, που ήταν ή μόνη του παρηγοριά από τή μέρα που στερευτήκε τδ κρασί.

Άλλά και τι θα κέρδιζε ο φουκαράς, αν μάλωνε με τήν παπαδιά του; Να καταλάβαινε τδ μυστικό προητέρα, θα 'χε κέρδος βέβαια τδρα όμως, που ήταν άξια και τδ βουταί κ' ή ταμιζάνα, τδ λόγια δέν έπιαναν τόπο

Όσο για τδν άλλο τδν καιρό, θα 'περνε τδ μέτρα του

με τρόπο, που όχι ή παπαδιά, μόνη ούτε ο διάλογος—Θεί μου σχώρεσέ με—να μη τδν γελάση.

«Και όμως—σκέφτεται πάλε—να κάμη ένα τέτοιο πρᾶμα ή παπαδιά, και να 'χη τήν ιδέα πως δέν τδ ξέρι κανένας, δέν τδ βρισκω καλό. Μου φαίνεται σα δαιμονοπειραξη, γιατί ποιος ξέρει τι γίνεται και κατόπι. Κ' επειτα μπορεί να θαρρη πως δέν είναι κι άμαρτία όντας κάμη χρουσουζιά χωρίς να τδ μάθη κανένας, καθώς μερικοί που νομίζουν πως ο Θεός δέ βλέπει κάτω από τδ κεραμίδα».

«Κι αν δέν έχη φταίξιμο ή καημένη ή παπαδιά, κα' κολάζομ' άξια; Ναι, κι αύτδ γίνεται, μα ή μυρωδιά που 'χε στο στόμα της; Τδ κρασί πᾶχει ή ταμιζάνα;»

«Ω! αύτδ ήταν σημάδια, που δέ μπόρουσαν να βγάλουν, ούτε τδν παπᾶ από τήν ύποψία, ούτε τήν παπαδιά από τήν ένοχη».

Τέλος άφ' ού ανακατώθηκαν κάμποση ώρα αύτες οι σκέψες στο κεφάλι του, αποφασίζει, όχι μόνον να μη κάμη τδν παραμικρό λόγο στήν παπαδιά, αλλά και να ξανακρύψη πάλε τήν ταμιζάνα εκεί που τήν ηύρε, και να πασκίση να πιάση κι άλλα σημάδια στο μέλλο, μα και να γυρίση τή συβία του με τρόπο στδν ίδιο δρόμο.

δλα τὰ ξένα στὸν τόπο μας, δὲν ἔμπορούσε νὰ μείνῃ ἀπαρῶδιτη καὶ ἡ «Παλαιστίνιος Ρωσική ἑταιρεία».

Ἐτοιμάζεται, λένε, καὶ μιὰ δική μας τέτοια, μὲ τὸν ἴδιο τίτλο, ἀλλὰ μ' Ἑλληνικώτατο πρόγραμμα. Σὰς φτάνει νὰ μάθετε πῶς μέσα σ' αὐτὴν θάναί ὁ Κεχηγκίης καὶ ὁ Ἡλιθιόπουλος, οἱ δύο αὐτοὶ Σιαμαῖοι μεγαλοφιλάνθρωποι τῆς Ρωμιοσύνης, γιὰ νὰ μνηστέψετε τὸ ἔργο τῆς ἑταιρείας αὐτῆς, ἢ ὅποια ὅσο κι' ἂν βραχιστῆ «Παλαιστίνιος», θὰ μείνῃ Ρωμέτικη μὲ τὰ ὅλα τῆς.

Λόγια, λόγια, λόγια, Ὁράτιε, ποῦ κάποτε ἐξαργυρώνονται καὶ τοὶ μετρητοὶς.

ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ

νὰ μὴ γελάσετε καθόλου γι' αὐτὸ ποῦ θ' ἀκούσετε, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ πατριώτες μας ποῦ ὅσες χοντροανοησίες κι' ἂν γράφουν εἶναι ἐπὶ τέλους πατριώτες μας καὶ πρέπει νὰ τοὺς λυπηθῆτε κανέναν.

Λοιπὸν οἱ «Καιροὶ» ἔγραψαν τὶς προαλλες πῶς παρανόμως διορίστηκε ὁ Ψυχάρης καθηγητῆς... στὰ Παιδεία καὶ πρέπει ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση... νὰ λαβῆ τὰ μέτρα τῆς !!! Ὁ δὲ κ. Ἀστακὸς ἢ Παρωδίτης —καὶ τὰ δύο ἐσπερινὰ ψευτονόματα τοῦ κ. Κουρούπη— πλειοδοτώντας στὴν ἀνοησία, ἐζήτησε τὴν ἐπέμβαση (Θεέ μου, λυπήσου τὰ κεραμίδια μας!) τοῦ Πρέσβη μας, τοῦ κ. Νικολάκη τοῦ Ντεληγιάννη, γιὰ τὸν παρανόμο αὐτὸ διορισμό!

Τὸ δυστύχημα εἶναι ποῦ ἡ Κυβέρνησή μας παρασύρθηκε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ καὶ πῆρε τὸ ζήτημα στὰ σοβαρά. Καθ' ὃ δὲ ἀσφαλῶς πληροφοροῦμεθα ἡ «ὠς ἐξ ἀξιοπιστοῦ πηγῆς μανθάνομεν» (διαλέχτε ὅποιο θέλετε ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ δημοσιογραφικὰ μαντουλάκια) ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν παρέπεμψε τὸ ζήτημα εἰς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον, ἀναμένει δὲ τὴν ἀπόφασίν του διὰ νὰ προβῆ εἰς τὰ δέοντα διαβήματα παρὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήτης, ὅπως τὴν ἐξαναγκάσει νὰ πολυῖαι τὸν παρανόμως διορισθέντα εἰς τὸ Γραμματοδιδασκαλεῖον τῆς Φολεγαίνου.

Ὁ κ. Ἀστακὸς ἢ Παρωδίτης ἀπεφάνητο ἐν τῷ σχετικῷ πρὸς τὴν Ἑλλην. Κυβέρνησιν ὑπομνήματί του, ὅτι τὰ ἔργα τοῦ αἰμαθοῦς Ψυχάρη ἔχουν τὴν ἀξίαν ποῦ ἔχει ὁ πηλὸς τῶν ρεῖθρων καὶ τὴν ἐκτίμησιν ποῦ ἔχει κάθε βέβηλον πρᾶγμα».

Δὲν κάνει νὰ γελάτε! Σὰς τὸ εἶπαμε καὶ παρᾶπάνω.

ΣΤ.

Ἡ παπαδιά ὕστερ' ἀπὸ τὴ σκηνή, ποῦ συνέβηκε γιὰ τὴ μυρωδιά ποῦ ἔχει τὸ στόμα τῆς, θύμωσε κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι. Πῆγε καὶ κάθισε ὡς τὸ βράδυ στῆς ἀδερφῆς τῆς. Λούστηκε κιόλας ἐκεῖ ἐπειδὴς ἦταν σαβᾶτο. Τὸ βράδυ δὲ μὲς γύρισε στὸ σπίτι, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ τοῦ κρίνῃ τοῦ παπᾶ, ποῦ τῆς εἶχε χαλάσει μὲ τὸ τοιοῦτό τρόπο τὴν καρδιά.

Καὶ σοῦ ἔχει ἕνα γινάτι ὄντας θύμονε! Σωστὸ ἀρβανίτικο. Φανταστῆτε ποῦ δὲν τοῦ εἶπε οὔτε καλή ὥρα. Ὁ παπᾶς ὅμως ποῦ ἤξερε τὸ σφυγμὸ τῆς, ἀλλάξε τὸ φύλλο καὶ ἀρχίνησε νὰ τὴ χαϊδεύῃ μὲ γλυκὰ λόγια. Σοῦ ἦταν κ' ἐκεῖνος ἕνας μαργιόλος! Αὐτὴ τῆ φορὰ μάλιστα ποῦ ἦταν ἡ παπαδιά λουσομένη καὶ ἀστραφτε τὸ πρόσωπό τῆς, καὶ φαίνονταν σὰ κοπέλλα, πῆρε μέτρα νὰ παίξῃ τὸ μέρος τοῦ δπως τὸν σύμφερε.

— Ἀγαπημένη μου, ἀρχινάει, δίχως κέφι σὲ βλέπω ἀπόψε οὔτε καλή ὥρα δὲν εἶπες. Ἡ κρύωσις τίποτε ποῦ λούστηκε; Ἀμ δὲν κάθουσαν, εὐλογημένη, νὸ σῶχυνα ἐγὼ νερό, μὲ πῆγες ὅμως νὰ σε χτυπῆς ἄγίρας; Ἐχει γούστο ὅμως νὰ τὰ πῆρες γιὰ σωστὰ ποῦ σὲ χωράτεψα σήμερα καὶ μ' ἀπαράτητες κ' ἔφυγες;...

12 ὁδὸς Ὀμήρου

Ἐν Ἀθήναις τῆ 23 Ἰανουαρίου 1904

Κύριε Γ. Μαρκέτη.

Manchester

Ἀνέγνωσα εἰς τὴν «Οἰκονομικὴν Ἑλλάδα» μίαν ἐπιστολήν σας. Ἐπειδὴ εἶμαι Ἕλλην καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐννοῶ τὴν γλώσσαν εἰς τὴν ὁποίαν γράφετε, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐνδιαφερόμαι εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου μου, σὰς παρακαλῶ νὰ μεταφράσητε ἑλληνισαί τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν σας καὶ μὴ ἀποστείλητε τὴν μετάφρασιν, θέλετε δὲ τὰ μέγιστα μὲ ὑποχρεώσεϊ.

Διατελῶ πρόθυμος
X. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

X

Ἀξιότιμε κ. Δημητριάδη,

Μετὰ χαρᾶς ἀπαντῶ στὸ γράμμα σας, γιὰτὶ βλέπω ἀλήθεια πῶς μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Μάθετε λοιπὸν πῶς τὸ γλῶσσον θέλει περισπωμένη.

Δικός σας
Γ. ΜΑΡΚΕΤΗΣ

* Τὰ δύο αὐτὰ γράμματα, ποῦ μὲ πολλὴ εὐγένεια μὰς τὰ παραχώρησε ὁ κάτοχός τους, τὰ δημοσιεύουμε γιὰ νὰ δῆτε πόσο βαθιὰ μερικοὶ πατριῶτες μας ἀντιλαμβάνονται τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, ἀνομολογούντες μὲ τὴν χάρη πῶς ἡ γλῶσσα ποῦ μιλάμε δὲν εἶναι Ἑλληνικὴ.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Θαυματοποιός. Τώρα, Κύριοι καὶ Κυρίες, θὰ γίνεϊ τὸ μεγάλο θέμα τῆς βραδιάς. Βλέπετε ἀπὸ τὸ ντουλάπι; Θὰ παρακαλέσω μιὰ κυρίε ἀπὸ τὸ θέατρο ν' ἀνεβῆ ἰδῶ ἀπάνου στὴ σκηνή καὶ νὰ μπιεῖ στὸ ντουλάπι. Τότε θὰ κλείσω τὸ ντουλάπι. Ὅταν ἀνοίξω πάλι, ἡ Κυρία θὰ ἔχει γίνεϊ ἀφαντὴ δίχως ν' ἀφίσει ἔχον πίσω τῆς...

Ἄντρας. (τῆς γυναικὸς του). Διλή, γιὰτὶ νὰ μὴν πῆς ἐσὺ, ἀγάπη μου, ἀφοῦ παρακαλεῖ τοῦ λόγου του...

Δούλα. (φρέγοντας). Τὸ ξέρω, θὰν τὸ μετανιώσης, κυρά, θὰ λυπηθεῖς σὰ μὲ χάσεις...

Κυρά. Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, φθάνει νὰ μὴ χάσω καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἡ παπαδιά, καθὼς εἶπαμε, εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ τοῦ κρίνῃ καὶ νὰ τοῦ κάμῃ τὸ βαρὺ, ἐπειδὴς εἶχε τὴν ἰδέα πῶς ὁ παπᾶς θὰ ἐξακολουθοῦσε τὴ σημερινὴ τῆ φλάδα, ἀλλ' ἔμα τὸν εἶδε νὰ τῆς κρένη μὲ τέτοιον τρόπο πῆρε πᾶνω-κάτω πῶς τὴν ἱστορία τῆς μυρωδιάς τὴν ἀστόχησε, καὶ ἀποφάσισε ν' ἀλλάξῃ καὶ αὐτὴ τὸ φύλλο. Μ' ὅλα ταῦτα δὲ θέλησε νὰ ταπεινωθῆ ἀμέσως, καὶ ἀρχίνησε μ' ἄγριον τρόπο.

— Θέλεισ καὶ νὰ μοῦ κρίνῃς κιόλας, τοῦ λέει, καὶ νὰ γυρίσης τὸ φταίξιμο σ' ἐμένα πῶς σ' ἄφησα κ' ἔφυγα, ἀφοῦ ἐσὺ στὰ καλά καθούμενα μ' ἔκαμες μεθυσμένη;

— Μπᾶ Χριστὸς καὶ Παναγιά, ἀγαπημένη μου! Ἐγὼ ὁ καημένος σοῦ εἶπα ἕνα χορατὸ μ' ἀθωότητ, δὲ σ' εἶπα μεθυσμένη.

— Χορατὸ ἦταν ἐκεῖνο; Ἔτσι εἶναι τὰ χορατὰ; Ἐἶχαν τόπο ἐκεῖνην τὴν ὥρα τέτοια λόγια;

— Μπρέ, παπαδιά μου, μπρέ εὐλογημένη μου καὶ ἀγαπημένη μου, ἐσὺ ἔχεις παράπονο ἀπὸ τ' ἐμένα, ποῦ σ' ἔχω ψηλὸ καμάρι καὶ δὲ σοῦ εἶπα μιὰ φορὰ παρέκει στέκα;

— Ὅχι, ἔχεις ἐσὺ παράπονο ἀπὸ τ' ἐμένα, ποῦ δ,τι μοῦ λές ποτὲ δὲ σοῦ λέω ὄχι, καὶ σήμερο—ἐξακολουθεῖ μὲ παράπονο πλειὰ—μῶκαμες τὴν καρδιά κομμάτια, κ' ἐπῆγα στὴν ἀδερφή μου κ' ἔχουσα πικρὰ δάκρυα.

— Συμπάθησέ με, παπαδιά μου, συμπάθησέ με,

Κασίδακις. Ἄ, δὲν ὑποφέρεται πιά! Ἀκούς νὰ μὴ πει συκοφάντη... νὰ μοῦ βρεῖ λάθια ἀπὸτὸς ὁ Πάλλης! Δὲν ἔχει, θὰ τὸν παρακάλεσω, θὰ χτυπηθοῦμε...

Μονστριώτης. Ἔτσι πρέπει, μάλιστα. Τίποτε ἀνώτερο, ὀψήλοτερον παρὰ νὰ πολεμῆς γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Μιμής. Ἀκούω πῶς πῆγες κυνήγι μὲ τὸν Μπεμπέκο τὴν περασμένη βδομίδα. Τίποτα καλὸ;

Γιάννης. Περιφῆμο!

Μιμής. Ἔτσι ἔ;

Γιάννης. Βέβαια. Δὲ βλέπεϊς ποῦ γύρισα πάλι ζωντανός;

Τὸ ἀνθρώπινο καρμὶ, μὰς μαθαίνει ἡ Κυρία, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν κροκὸ καὶ τ' ἀσπράδι: 1200 ἀβγῶν τῆς δρυνίθας. Χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὸ νερὸ ποῦ περιέχει, μπορεῖ νὰ προμηθεῖται καὶ τ' ἀκόλουθο ὕλικό.

Σίβηρο 7 χοντρῶν καρφιῶν.

Πάχος 18 κερῶν.

Κάρβουνο 9,000 κοντυλιῶν

Φάσφορο 20,800 σπέρτων.

Ἀλάτι 20 κουταλάκια.

Ζάχαρι 59 οὐλῶν.

Ἀέριο ἀρκετὸ νὰ σηκῶσει ὁλόκληρο ἀερόστατο.

Χήρα. Μοῦ χρειάζεται κάποιος ποῦ θὰ δουλέψῃ μέσα στὸ σπίτι, θὰ πηγαίνει θελήματα, θ' ἀκούει κάθε μου προσταγή, δὲ θ' ἀπαντᾷ δταν τόνε μαλόνω, καί...

Ἵποψήφιος δοῦλος. Τότε, κυρά, σοῦ χρειάζεται σύζυγος, ἔχει δοῦλος.

Σουφρώνης. Τὸ δμολογῶ, εἶμαι πάντα χωμένος μὲσ' στὰ χρέη ὡς στὴν κορφή. Μὰ δὲ φταίω κι' ὅλας ἐγὼ, εἶναι ἔτσι τῆς τύχης μου.

Φίλος. Πῶς, τῆς τύχης σου;

Σουφρώνης. Νά, ἀδερφέ, εἶναι τῆς τύχης μου νὰ κάνω τέτια καλὴ ἐντύπωση στὸν κόσμον, ποῦ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ μ' ἐμπιστέβεται πάντα.

— Τί μετριόφρονος ἀνθρώπος ἀπὸτὸς ὁ Κασίδακις! Δὲν ἔχει ἔτσι στὸν κόσμο, σοῦ λέω...

— Σὰ νὰ ποῦμε, δὲν καμαρώνει, δὲν ἔχει φαντασί;

— Μήτε ἰδέα! Καμμιὰ φαντασία δὲν ἔχει, ἂν καὶ τ' δμολογῆ πῶς κάθε ἄλλος ἀνθρώπος στὸν κόσμο, ἂν ἀποχτήσῃ τὴ δική του ἐπιστήμη, θὰ καταντήσῃ φαντασμένος.

— Πρέπει νὰναι ἐπικίντυνο πρᾶμα, ρὲ Γιάνη, νὰ εἶσαι πυροσβέστης.

— Εἶναι, ρὲ Κώστα. Οἱ παραμάνες δὲ σ' ἀφίουν ἡσυχία.

O ΡΕΦΕΝΣ

Χρυσή μου, ἂν σῶφταιζα. Κ' ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ.

Ἐκεῖνη ὅμως τραβήχτηκε καὶ γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆ μεριά μὲ βουρκαωμένα μάτια.

— Δὲ θέλω, τοῦ λέει, ἄφησέ με!

— Σ' ἀφῆνω, παπαδιά μου, σ' ἀφῆνω, μὰ θέλω νὰ μὴ ἴναι ἡ καρδιά σου χαλασμένη.

— Ὅχι νὰ σ' ἀφῆνω νὰ κάμῃς τὸ κέφι σου, καὶ νὰ μοῦ λές πῶς μυρίζω κιόλας. Ἀφῆνομε ποῦ δὲν ἦπια. ἄλλα καὶ νὰ ἴναι καὶ λίγο ἦταν καμμιὰ ἀμαρτία τάχα; Ἡ δὲν εἶμαι νοικοκερὰ ἐγὼ ἰδῶ μέσα;

— Νοικοκυρὰ καὶ βασιλίτσα εἶσαι, ἀγαπημένη μου, καὶ μπορεῖς ὅσο θέλεις νὰ πίνης, καὶ ὅτι θέλεις νὰ κάμῃς. Ἀκούς ἐκεῖ λέει! Μακάρι νὰ ἴναις! Ἐγὼ ὁ καψερὸς πίντοτε σοῦ τὸ λέω νὰ πίνης ἀπὸ λίγο γιὰ τὴ λιγοῦρα ποῦ σώμεινε ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. Ἐλα τώρα μπαρίσι! τῆς λέει, καὶ πῆγε πάλι νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ. Ἐκεῖνη ὅμως πάλι τραβήχτηκε.

— Μή, τοῦ λέει, γιὰτὶ σήμερα ἡ καμπάνα καὶ δὲν κάμει. Ἡ ἔγάσες ποῦ ἴναι αὔριο Κυριακή;

— Καλὰ λές, καλὰ λές, παπαδιά μου.

(τὴν Κυριακὴ τελειοῖς)

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ

ΗΧΩ ΚΑΙ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

(Κωμωδία μ' ένα ρήτορα και με χιλιάδες ακροατές).

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ (άνεβασμένος άπάνω στην έμπνευσμένη κορυφή του κ' Αναστασοπούλου του Κεχνηαίου)... Αισθάνομαι με την παρηγοριά της νεολαίας δίπλα μου, ύμω, αισθάνομαι Γίγαντος ισχύν ένω άποδύρομαι την μαύρην αυτή κατάσταση, να πολεμήσω μαζί σας τόν άγώνα αυτόν κατά παντός σαπρού...

Η ΗΧΩ (με χιλιάδες στόματα). Προορηθ!

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ (έξακολουθώντας να καθρεφτίζεται μέσα στα κρυστάλλινα νερά της φαντασίας του)... καθ' όλων τών μικροδύων άτομιστών εκείνων που ένόμισαν ήθορειόν την 'Ελλάδα και όργιζόντων Σατοφράνια άγοντες αιώνια και Κορυδάντων μεθυμένον κόρδακας...

Η ΗΧΩ (ως άνω). Κόρακας!

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ (ένθουσιασμένος). "Ω 'Ελληνες, ω φειτταί, ω επίλεκτοι, ω έγράμματοι, ω πατριώται—δέν ντρέπομαι βλέπετε, να επικαλεσθώ σας που δέν έντραπήκατε, ως έγώ, άκόμη να έχετε ως μόνον τιμής παράσημον τό παράσημον τό λάμπον από θεϊον φώς του έλληνικού πατριωτισμού του μόνου άληθινού πατριωτισμού του κόσμου...

Η ΗΧΩ (ξεκαρδισμένη από τή γέλια). Του δός μου!

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ (με τρεμουλιασμένη από τή συγκίνηση φωνή)... που δέν έντραπήκατε, ως έγώ, μέσα εις εποχήν που ό πατριωτισμός...

Η ΗΧΩ (που άρχίζει να γαργιεύη). Σκασμός!..

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ (μισολιγοθυμισμένος)... που ό πατριωτισμός τών όπλων ή της πέννας θεωρείται λέπρα, άτιμία, στίγμα, βλακεία, ήλιθιότης—σύ ω νεολαία, σύ ω Μιστριώται ήμίθεε...

Η ΗΧΩ (καπελώνουσα αυτόν). 'Ηλίθιε!

(Πιέφτει τό καπέλλο του και ή φαβλαταριά του. Tableau).

'Ο κουριέρης του φαβλαταρισμού

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Περιεργότατα δια έφθέγγατο ό κ. Κλέων κι' 'Οδυρόμενος στην α'Εστία» της Τετάρτης για τή δημοτική γλώσσα.

— «Είς την Γερμανίαν, είπε, υπάρχουν μερικοί, οι όποιοι για να δείξουν πως ξέρουν καλά την 'Ελληνική γλώσσαν φροντίζουν να μακθάνουν τας ιδιοτροποτέρκς φράσεις ή λέξεις για να φιγουράρουν ως γνώσται και τών έλαχίστων ιδιωτισμών της γλώσσης του λαού».

— Οι μερικοί αυτοί, με τό συμπάθειο, καλούται Krumbacher, Thumb, Dieterich, Krüger, κι' άλλοι, που έξόν από την άλλη άξία τους, την πραγματική, κι' όχι διπλωματική, ξέρουν τή 'Ελληνικά καλύτερα από τόν ποιητή τών «'Αλγέων- 'Αλγών».

— Γέρος άνθρωπος, και διπλωμάτης, και να λήη τέτοιες χοντροφειτικές! Τι θα πη ό κ. Κουρούπη τότε;

— Είπε και για τούς 'Ισαύρους του ό κ. Κλέων πως παρασταθήκανε στην Γερμανία κι' άρσαν.

— Τό πιστεύουμε. Μπορούν να παρασταθούν και στην Κορέα και στο 'Ινδοστάν, και να έρσουν. Μονάχα εδώ, στην 'Ελλάδα, δέν θάρσουν και θα τό δητε, με την μπαλασαμωμένη γλώσσα τους και την μουχλιασμένη ποιησή τους.

— 'Ο μεγαλοφραλάτωρας κ. 'Αναστασόπουλος ό Κεχνηαίος, άρχισε να μιλάη φρόνιμα πιά, και μάλιστα ύστερ' από τό εύεργετικό βοργιαδάκι τών τελευταίων ήμερών.

— Γι' αυτό και στο τελευταίο τρομερό και βροντερό άρθρο του όμολογεί πως τό έθνος φέρεται μοιραίως στην καταστροφή του, αφού ηδύθηκε να ξαπλώση την σαπλά του κι' επί τή γραμμάτα, κι' επί τό Πανεπιστήμιον κι' επί την 'Εκπαίδευσιν».

— Κ' έξακολουθεί... «αφού καταντξ να έμπορευή και την γλώσσαν δι' αυτής, και τή εύγενέστερα τών όνειρών του, δι' αυτής, τό έθνος αυτό είναι άξιον ένός κνούτου Ρωσικού και ένός θανάτου παντοτεινού καό αιώνιου».

— Βλέπετε λοιπόν τό καλό που άκανε στο φιλαρχό μας τό κνούτο του «Νουμά»; Τόν υποχρέωσε να βλέπη καθαρώτερα τή πράματα και να μη λήη άνοησίες!

— Δέν μας έφταναν οι αγράμματοι άρχισαν να μξς φερώνονται τώρα και οι άδράματοι.

— Ένας από αυτούς, ό κ. Πολέμης, θα παραστήση, λέει, ένα δράμα του στο Βασιλικό, που ή υπόθεσή του πλέκεται στη νήσο τών άναμνήσεων και άνάγεται στους χρόνους τών παραμυθιών και τών κολοκυθοκορδάδων.

— Για τούς άξίους συναδέλφους του τή λέμε άλλη φορά.

— Θα πάη, λένε, κι' ό Μιστριώταγας στα 'Ιεροσόλυμα τό Πάσχα για να γίνη Χατζής—Χατζηγεωργάκης, δηλαδή να πούμε.

— 'Ο κ. Χατζιδάκης δε θα πάη. Τόν έκανε Χατζή και Δερβίση ό Πάλλης με την άπάντησή του για την «'Ονισσα».

— Για την «Γκούρνα» της δ. Ζωγράφου άξίζει να γράψουμε δυό λόγια. Έχει 700 τόσες σελίδες κι' έρχεται τρίτο, στον όγκο, ύστερ' από τή ρομάντζα του Στεφ. Ξένου και τή «'Αξιωματικού άπομνημονεύματα» του κ. Κουρούπη.

— Άρξ ή άξία της ζυγίζεται με τό καντάρι.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΝΟΣ ΚΡΥΦΟΣ

Τόν πόνο της ψυχής μου τόν κρυφό
Κανείς δέν τό εξέρει.
Μονάχα ένα βραδυ με τή ήλιογέρματα
Μυρωμένο τόν πήρε κάποιο άγέρι...
—Τάχα ποιός ξέρει, που τόν έχει φέρη!

Και σπόρον άπ' τή σπλάχνα κάποιου άνθου
Μαζή του έπηρε πέρα
Κι' άδερφωμένα και τή δυό μισέψανε—
Σε κάμπο έπέσαν τάχατε ή σε ξέρει;
—Τάχα θε να φυτρώσουν καμμιά μέρα;

Κι' άποζητάει τό σπόρο του ό άνθος,
Κι' δλο ρωτάει ταγέρι.
Και για τόν πόνο έγώ'ρωτάω άνώφελα,
Σ' άλλη ψυχήν άν ηύρε τάχα ίταίρι...
—Πόνος και σπόρος που είνε ποιός τό ξέρει!..

Σε βωλοκοπημένη έσπάρθη γής
'Ο σπόρος, ή σ' έρμιās σπλεται μάκρι;
Εύρηκε ό πόνος άγκαλιδ κι' απόγυρε
Σε ποιού ματιού την άκρη
Θά λαμπυρίση τάχα κάποιο δάκρυ;

Τόν πόνο της ψυχής μου τόν κρυφό
Κανείς δέν τόν εξέρει...
ΑΓΙΣ ΘΕΡΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—κ. 'Ακρίτα. Δέν θα τό δημοσιεύσουμε άν δέν μξς στείλετε τήληθινό σας όνομα. Αυτό θα γίνεται πιά για όλους. Όσα μξς στέλνουν ιδώ και μπρός θάναι σαν να μη μξς τή στέλνουν άν δέν έχουν στο πλάι και τήληθινό όνομα και τό κατατόπι του άποστολέα, που άν δέν θέλη να φανερωθή σε κανέναν άλλον έξόν από τόν «Νουμά» φτάνει μονάχα να μξς τό γράψη.—κ. Νακόγυφτο. Σας εύχαριστούμε για τή πληροφορία που μξς δίνετε. Θα τή χρησιμοποιήσουμε στα «'Ο,τι θέλετε».—κ. Δέλτα Στίγμα. Τό λάβαμε και τό αφίλημα του Βοργιαδ. Θα δημοσιευθί κι' αυτό, όπως και τή άλλο, μονάχα να περιμένετε λίγο, γιατί είμαστε πνιγμένοι από ύλη. Σας εύχαριστούμε, πούχατε τήν καλωσύνη να μξς φανερώσετε τήληθινό σας όνομα.—κ. Α.Σ.Μ. Τό δημοσιεύουμε 'δω αυτό που μξς έστειλατε και σας εύχαριστούμε: Στις εξετάσεις της Γιατρικής Σχολής. 'Ο καθηγητής: Ποιό είναι τό ισχυρότερο έμειτικό; 'Ο φοιτητής (ύστερ' από λίγη σκέψη) Τζέρρα του Κόντε Κουρούπη! —κ. Νικ. Σπερ. Σας έπρόλαβε άλλος. Για να πεισθίτε, δημοσιεύουμε 'δω τήν μεγαλοπρεπιστάτη αυτή έμμετρη μεγαλοφυία που μξς έστειλατε από τό «Παναθηναϊκό» γραφείο του κ. Κίμωνα Μουχλιδη. Καμαρωστε το:

Στην «Παναθηναϊκή»
Σά(χ)λα του Μιχαήλδη
θα μξς πη την Κυριακή
για σοφούς και για μωρούς
και για κάποιον Κασιδίδη
ό χαριτωμένος Φαίδων
ό Γρηγόριος ό Ξέρν
που μετέφραζε τόν Βίρν
στην «Διάπλαση τών Παίδων».

—κ. 'Αθηναίο στα Παρίσια. Τήν ανταπόκριση τήν λάβαμε και σας εύχαριστούμε. Θα τήν δημοσιεύσουμε στο φύλλο της παραπάνω Κυριακής για να βουβαθούν και μερικά άπύλωτα δημοσιογραφικά στόματα που σπλαρίζουν πως ό 'Εθνικός Διδάσκαλος Ψέμματα διάδοσε πως διαρίστηκε στη θέση του Λεγκράν. Με τήν ανταπόκρισή σας θα λουράζουν και θα βγάλουν άθελα τό καπέλλο τους σ' εκείνον που τιμάει σήμερα τό 'Ελληνικό όνομα στο κέντρο του πολιτισμού.

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 312,140 δραχμάς έδωκε μέχρι τουδε τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τούς πελάτας του. 'Ητοι εκ τών αγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τόν στρογγυλόν αριθμόν 327,140 δραχ.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάση τό ποσόν τουτο εις 1,000,000 δραχ. 'Επιθυμών δε ίνα συμμετάσχωσι τούτων πάσαι αι τάξεις της κοινωνίας υποβιδάζει τήν προκαταβολήν δι' εκάστην λαχειοφόρον της 'Εθνικής Τραπέζης εις δραχ. 5 και καλει τούς θελοντας ν' αγοράσωσι ταιούτην να προσέλθωσιν εις τό τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθή μετ' άμοιβής όμολογία τις και τί χαρά να είναι ή πρώτη με τας 70,000 χρυσας δραχμάς τήν 19 Μαρτίου έ. έ., οτε γενήσεται ή κλήρωσις.

'Ωσαύτως άπραλίζονται και λαχειοφόροι όμολογίαι της αΐτης 'Εθνικής Τραπέζης δια τήν αυτήν εις τό άρτιον κλήρωσιν της 19 Μαρτίου 1904 άντι μιας δραχμής εκάστη.

ATELIER DE RELIEUR

N. S. LARDIS

ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

ΔΙΗΡΗΜΕΝΟΝ ΕΙΣ 208,000 ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ 100 ΔΡΑΧΜΩΝ ΕΚΑΣΤΗΝ
 επί τόκω έτησίω πρὸς Δρ. 2 1/2 τοῖς 100

ΜΕΤΑ ΛΑΧΝΩΝ
 ΣΥΝΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΒΛΗΤΩΝ ΛΑΧΝΩΝ ΔΡ. 10,925.000

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΕΓΓΡΑΦΗΝ
 105.000 ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

Τιμή εκδόσεως καθ' ὁμολογίαν Δραχ. 100.—
 Χαρτόσημον » 0.50

Σύνολον Δραχ. 100.50

καταβλητέα κατά δόσεις ως εξής:
 Α' δόσις Δρ. 25.50 κατά τὴν ἐγγραφήν ἀπὸ 10 μέχρις 20
 Μαρτίου 1904.
 Β' » » 25.— ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 5 Μαΐου 1904
 Γ' » » 25.— ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 5 Ἰουνίου 1904.
 Δ' » » 25.— ἀπὸ τῆς 1 μέχρι τῆς 5 Νοβρίου 1904.

Δρ. 100.50

Οἱ προτιμώμετοι δύνανται νὰ καταβάλωσιν ὀλόκληρον τὸ ἀντιτίμηον κατὰ τὴν ἐγγραφήν ἐπὶ ἐκπτώσει Δρ. μίας, ἥτοι ἀντὶ Δρ. 99.50.

Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται δεκταὶ ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 20 Μαρτίου 1904.

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ Ἐθνικῆ Τραπεζῆ τῆς Ἑλλάδος.
 » Ἰονικῆ Τραπεζῆς Limidel.
 » Τραπεζῆς Βιομηχανικῆς Πίστεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν ταῖς ἰαρχαῖαις παρὰ πᾶσι τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰονικῆς Τραπεζῆς Limidel καὶ τῶν ἐτέρων ἀνωτέρω Τραπεζῶν.

Κατὰ τὰς ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ Ἐθνικῆ Τραπεζῆ ἐνεργουμένης ἐγγραφῆς γίνονται πληρωμαὶ δεκταὶ καὶ εἰς ἐπιταγὰς τραπεζικὰς ὅπως ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς χρυσόν, τῆς τιμῆς κανονισθεῖσας κατὰ τὴν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν τιμὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Ἐγγραφαὶ γίνονται ἐπίσης δεκταὶ ἀπὸ σήμερον δι' ἀτιτήσεων ἢ ἐπιτολῶν πρὸς τὸ ἐν Ἀθήναις Κεντρικὸν Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, συναποστελλομένου τοῦ ἀντιτίμου τῆς πρώτης δόσεως ἢ τοῦ ὅλου ἀντιτίμου τῶν ἐγγραφομένων ὁμολογίων.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀντιτίμου γίνεται διὰ τραπεζικῶν ἢ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ἐγγραφὰ γίνονται δεκταὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ μόνον ἐπὶ καταβολῇ κατὰ τὴν ἐγγραφήν δραχμῶν 99.50 διὰ τὸ ὅλον τίμημα ἐκάστης ὁμολογίας δι' ἐπιτολῶν πρὸς τὴν Διοικήσιν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀθήνας συναποστελλομένης ἐπιταγῆς ὅπως τραπεζικῆς ἐπὶ Ἀθηνῶν εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα ἢ ἐπὶ Λονδίνου, Παρισιῶν ἢ Βερολίνου, εἰς χρυσόν. Τὰς εἰς χρυσὸν ἐπιταγὰς ἢ Ἐθνικῆ Τράπεζα θέλει τρέψει εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ συναλλάγματος τῆς ἡμέρας τῆς λήψεως, ἀποστελλομένου λογαριασμοῦ τῶ ἐγγραφομένων.

Κατὰ τὴν ἐγγραφήν παραδοῦνται τοῖς ἐγγραφομένοις προσωρινὰ ἀποδείξεις, ἀνταλλαχθῆναι εἰς ἀνώνυμων προσωρινῶν τίτλων κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς δευτέρας δόσεως, ὅτε θέλουσι παραδοθῆναι οἱ προσωρινοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι ἐντελῶς ἐξοφληθέντες καὶ πρὸς τοὺς καταβαλόντας ὀλόκληρον τὸ τίμημα ἀπ' ἀρχῆς.

Οἱ ὀριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι παραδοθήσονται τοῖς ὁμολογιούχοις κατὰ τὴν καταβολὴν τῆς τελευταίας δόσεως ἐπὶ ἐπιστροφῇ τοῦ προσωρινοῦ ἀνώνυμου τίτλου. Κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς πληρωμῆς τῆς τελευταίας δόσεως παραδοθήσονται οἱ ὀριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι καὶ πρὸς τοὺς καταβαλόντας ἀπ' ἀρχῆς τὸ ὅλον τίμημα τῶν ὁμολογίων.

Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐγγραφομένους ἀποστέλλονται αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐγγραφῆς. Τοὺς προσωρινούς καὶ ὀριστικούς ἀνώνυμους τίτλους ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ παραλάβωσιν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐὰν δὲν προτιμῶσι νὰ καταθέσωσι τοὺς τίτλους τούτους πρὸς φύλαξιν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν τίτλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐπὶ ἀποστολῇ πρὸς αὐτοὺς τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως καταθέσεως.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΡΩΣΙΣ ΜΕΤΑ ΛΑΧΝΩΝ ΤΗ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1904

τυτῆς δὲ καὶ τῶν ἐπομένων κληρώσεων τοῦ 1904 μετέχουσι κατ' οἱ προτιμώσαντες τὴν κατὰ δόσεις καταβλητὴν τοῦ ἀντιτίμου ἐὰν κατέβαλον πρὸ τῆς κληρώσεως πάσας τὰς πρὸ τῆς χρονολογίας τῆς κληρώσεως ἀλεξιπροθέσμως δόσεις.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΛΑΧΝΩΝ

Λαχνοὶ κατὰ τὸ ἔτος 1904

Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ γίνωσι τρεῖς κληρώσεις ὡς ἐξῆς:

- α) 1 Ἰουνίου.
- β) 1 Ὀκτωβρίου.
- γ) 1 Δεκεμβρίου.

Δὲ ἐξαχθῶσι δ' ἐκ τῆς κληρωτέας 16 ἀριθμοὶ δι' ἐκάστην κληρώσιν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ διανεμῶνται ὡς κέρδη 75 χιλιάδες Δραχ. ἑκάστοτε. Οὗτω δ' πρώτος ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 50 χιλιάδας Δραχμάς. Οἱ πέντε ἐπόμενοι ἀνὰ τρεῖς χιλιάδας καὶ οἱ δέκα τελευταῖοι ἀνὰ χιλίας Δραχμάς.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ 1905—1918

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσι τέσσαρες κληρώσεις κατ' ἔτος, ὡς ἐξῆς:

- α) 1 Φεβρουαρίου (ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ 1905, ἡ κληρώσις αὕτη θὰ γίνῃ τὴν 1 Μαρτίου).
- β) 1 Ἰουνίου.
- γ) 1 Ὀκτωβρίου.
- δ) 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὰς κληρώσεις ταύτας θὰ ἐξαχθῶσιν οἱ καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος 1904 ἀναφερόμενοι ἀριθμοὶ λαχνῶν δι' ἐκάστην κληρώσιν, τοῖσιν 16 λαχοὶ ἐκάστοτε μετὰ κέρδους 75 χιλιάδων Δραχ. ἐν συνόλῳ δι' ἐκάστην κληρώσιν.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ 1919—1928

Κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα θὰ γίνωσι τρεῖς κληρώσεις, ὡς ἐξῆς:

- α) Κατὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου.
- β) Κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου.
- γ) Κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ ἐξάγῃται ἀνὰ πᾶσαν κληρώσιν οἱ ἐξῆς ἀριθμοὶ:

κατὸς καὶ 15 ἀριθμοὶ κερδίζοντες ἀνὰ Δρ. 1000 ἑκάστος.

Ἦτοι ἐν ὅλῳ Δραχμάς 80 χιλιάδας.

Κατὰ τὴν κληρώσιν τῆς 1 Ἰουνίου θὰ ἐξαχθῶσιν τῆς κληρωτέας 31 ἀριθμοὶ.

Ἐξ αὐτῶν δ' πρῶτος κερδίζει 50 χιλιάδας.

Οἱ πέντε ἐπόμενοι ἀνὰ τρεῖς χιλιάδας καὶ οἱ λοιποὶ 25 ἀνὰ χιλίας Δραχμάς. Ἦτοι ἐν συνόλῳ ἐνενητόκοντα χιλιάδας Δραχμάς.

Κατὰ τὴν τρίτην κληρώσιν τῆς 1 Δεκεμβρίου θὰ κληρωθῶσι ὅσοι ἀριθμοὶ καὶ κατὰ τὰς κληρώσεις τῆς 1 Φεβρουαρίου τῆς χρονίας ταύτης περιόδου.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1929—1938

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσι ἐτησίως τρεῖς κληρώσεις.

- α) Κατὰ τὴν 1 Φεβρουαρίου.
- β) Κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου.
- γ) Κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὴν κληρώσιν ἐκάστης 1 Φεβρουαρίου θὰ ἐξάγῃται λαχοὶ 15 ἐκ τῶν ὁποίων δ' πρῶτος θὰ κερδίῃ 50 χιλιάδας καὶ οἱ 10 ἐπόμενοι ἀνὰ κερδίῃ Δραχμάς 50,000, οἱ τρεῖς ἐπόμενοι ἀνὰ τρισχιλίας καὶ οἱ ἑνδεκά τελευταῖοι ἀνὰ χιλίας.

Ἦτοι ἐν συνόλῳ 60,000.

Κατὰ τὰς κληρώσεις τῆς 1 Ἰουνίου θὰ ἐξάγῃται ἀπὸ τῆς κληρωτέας 11 λαχοὶ ἐκ τῶν ὁποίων δ' πρῶτος θὰ κερδίῃ 50 χιλιάδας καὶ οἱ 10 ἐπόμενοι ἀνὰ χιλίας.

Ἦτοι ἐν συνόλῳ Δραχμάς 60,000.

Κατὰ τὰς κληρώσεις ἐκάστης 1 Δεκεμβρίου θὰ κερδίωσι τόσοι ἀριθμοὶ ὅσοι καὶ κατὰ τὰς κληρώσεις τῆς 1 Φεβρουαρίου τῆς χρονίας ταύτης περιόδου τοῦ 1928—1938.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1939—1943

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσι δύο κληρώσεις κατ' ἔτος.

- α) Κατὰ τὴν 1 Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους.
- β) Κατὰ τὴν 1 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Εἰς τὰς δύο κατ' ἔτος κληρώσεις θὰ ἐξάγῃται ἀνὰ δέκα ἑξ' ἀριθμοὶ ἐκ τῆς κληρωτέας. Ἐξ αὐτῶν δ' πρῶτος θὰ κερδίῃ 50,000 Δραχμάς οἱ πέντε ἐπόμενοι ἀνὰ 3,000 καὶ οἱ τελευταῖοι 10 ἀνὰ 1000.

Ἦτοι ἐν ὅλῳ 75,000 Δραχμάς ἀνὰ ἐκάστην κληρώσιν.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1944—1953

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνωσι δύο κληρώσεις κατ' ἔτος.

- α) Ἀνὰ πᾶσαν 1 Ἰουνίου.
- β) Ἀνὰ πᾶσαν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὰς δύο ταύτας ἐκάστου ἔτους κληρώσεις θὰ ἐξάγῃται ἀνὰ ἐκάστην κληρώσιν ἐννέα λαχοὶ. Ἐξ αὐτῶν δ' πρῶτος θὰ κερδίῃ 40,000 Δραχμάς, δ' δεύτερος 3,000 Δρ. καὶ οἱ 7 τελευταῖοι ἀνὰ χιλίας Δραχ. ἑκάστος.

Ἀπλοῦθ' θὰ διανεμῶνται εἰς ἐκάστην κληρώσιν ἀνὰ 50,000 Δραχμάς.

Λαχνοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1954—1958

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην θὰ γίνῃται μία κληρώσις ἀνὰ πᾶν ἔτος.

Κατὰ πᾶσαν 1 Δεκεμβρίου.

Κατὰ τὰς κληρώσεις ταύτας θὰ ἐξάγῃται 9 λαχοὶ ἐκ τῶν ὁποίων δ' πρῶτος θὰ δίδῃ κέρδος 40,000 Δραχ. δ' δεύτερος 3,000 καὶ οἱ 7 τελευταῖοι ἀνὰ 1000 Δρ. ἑκάστος.

Ἦτοι τὸ σύνολον τῶν κερδῶν εἰς ἐκάστην κληρώσιν θὰ εἶναι 50,000 Δραχμάς.

ΟΡΟΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ

Ἐν ὑπερημερίᾳ πρὸς τὴν καταβολὴν μίας, ἢ πλειόνων δόσεων, οἱ ὁμολογιούχοι βαρύνονται διὰ τόκου ὑπερημερίας πρὸς 6 ο) κατ' ἔτος.

Ἐὰν αἱ καθυστερούμεναι δόσεις δὲν καταβληθῶσι μετὰ τῶν ὀφειλομένων τόκων ὑπερημερίας τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1905 ἢ ἐκδ-θεῖσα προσωρινὴ ἀπόδειξις ἢ ὁ ἐκδοθεὶς προσωρινὸς τίτλος δὲν μετέχουσι τῶν κληρωτέων, καὶ ἀποβαίνουσι ἀντοδικαίως ἄκυροι, τὸν δὲ ὀριστικὸν τίτλον ἢ Ἐθνικῆ Τράπεζα δικαιούται ἄνευ εἰδοποιήσεως τινος τοῦ ὁμολογιούχου νὰ ἐκποιήσῃ διὰ δύο μεριστῶν ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν διὰ λ) τῶν τοῦ ὁμολογιούχου, ἀπὸ δὲ πληρωθῆ ἂν τῆς ἐκ τῆς τιμῆς τῆς ὀφειλομένης μετὰ τῶν ἀντιτίμου μετὰ τῶν τόκων διὰ συμφωνησμοῦ ἐκ τοῦ ἐπιτευχθέντος τιμήματος, τὸ τυχὸν ὑπόλοιπον καταθέτει παρ' ἑαυτῆ ἀτόκως εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ καθυστετήσαντος ἐπὶ προσαγωγῇ καὶ παραδίδει τῆς προσωρινῆς ἀποδείξεως ἢ τοῦ προσωρινοῦ τίτλου.

Οἱ παραδοθέντες τοῖς ὁμολογιούχοις ὀριστικοὶ ἀνώνυμοι τίτλοι θὰ φέρωσι προσηρημένα τὰ μέχρις ἐξοφλήσεως τοῦ δανείου ἐτήσια τοκομερίδια πρὸς Δραχ. 2 1/2 ἑκάστον, τοῦ τόκου τῶν ὁμολογίων ἀρχομένου ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1905.

Αἱ κληρούμεναι εἰς τὸ ἄρτιον ὁμολογία ἐξοφλοῦνται κατὰ τὴν λήξιν τοῦ πρώτου μετὰ τὴν κληρώσιν τόκομεριδίου μετὰ τοῦ τοκομεριδίου τούτου. Ἡ πληρωμὴ τῶν λαχνῶν γίνεσθαι τῶν κληρουμένων κατὰ τὴν Α' ἐξαμηνίαν τῆς 30 Ἰουνίου, τῶν δὲ κληρουμένων κατὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν τῆς 30 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Εἰς τὰς μετὰ λαχνῶν κληρουμένων ὁμολογίας κταβάλλεται πρὸς ἐξοφλήσιν μόνον ὁ λαχνός.

Ἡ πληρωμὴ τῶν εἰς τὸ ἄρτιον ἢ μετὰ λαχνῶ ἐξοφλητέων ὁμολογίων, γίνεται ἐπὶ τῆς προσαγωγῆς τοῦ τίτλου τῆς ὁμολογίας φέροντα προσηρημένα πάντα τὰ μεταγενεστέρως λήξεως τῆς ὀρισμένης διὰ τὴν πληρωμὴν ἡμέρας τοκομερίδια. Τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῶν τοκομεριδίων τούτων ἐκπίπτουσι ἐκ τοῦ τελευταίου κεφαλαίου ἢ λαχνῶ.

Ἡ ὀνηρία τοῦ δανείου γίνεται παρὰ τῆ Ἐθνικῆ Τραπεζῆ καὶ τοῖς ὑποκαταστήμασι αὐτῆς.

Αἱ κληρώσεις ὧν μετέχουσιν ἀπ' ἀρχῆς αἱ 205.000 ὁμολογία ἐνεργηθῶσιν κατὰ τοὺς συνημένους πίνακας.

Αἱ κληρώσεις γίνονται δημοσίᾳ ἐν τῷ Στοιχ' τοῦ ἐν Ἀθήναις Καταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐνώπιον τοῦ διοικητικοῦ αὐτῆς συμβουλίου συναπα-

τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Νομάρχου Ἀττικῆς καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Οἱ κληροὶ θέλουσι τοποθετηθῆ ἐντὸς κληρωτέας πρὸ τῆς πρώτης κληρώσεως μετὰ προηγουμένην ἐξέλεξιν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῆς Τραπεζῆς, τοῦ Βασιλ. Ἐπιτρόπου καὶ τῆς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ ἀναφερομένης ἐπιτροπῆς.

Μεθ' ὅ ἡ κληρωτικὴ κλείεται διὰ δύο κλειδῶν, ὧν τὴν μίαν φυλάττει ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τὴν ἑτέραν ὁ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος καὶ σφραγίζεται διὰ τῶν σφραγίδων τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συμβουλίου, τῆς νομαρχίας Ἀττικῆς, τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ τοῦ παρὰ τῇ Τραπεζῇ Βασιλ. Ἐπιτρόπου.

Καθ' ἐκάστην κληρώσιν ἀνοίγεται ἡ κληρωτικὴ μόνον μετὰ προηγουμένην βεβαίωσιν τοῦ ἀλυμάντου τῶν σφραγίδων ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς σφραγισμένη καὶ κλειομένη αὐθις μετὰ τὸ πέρας τῆς κληρώσεως.

Τὸ δάνειον ἐξοφληθῆσεται ἐντὸς πενήκοντα πέντε ἔτων ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ οἰκείου χρεωλυτικοῦ πίνακος, τῶν εἰς τὸ ἄρτιον ἐξοφλουμένων ὁμολογίων κληρουμένων κατὰ τὴν κληρώσιν τῆς 1 Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἡ πρώτη κληρωτικὴ ὁμολογία εἰς τὸ ἄρτιον θέλει γίνῃ τῆ 1 Δεκεμβρίου 1908.

Ἐὰν ἐγγραφοῦν ὁμολογία πλείονες τῶν ἐκδιδομένων εἰς δημοσίαν ἐγγραφήν 105,000, ἡ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐπιφυλάσσει ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα τῆς κατανομῆς ἐνεργηθῆσομένης πρὸς τῆς προθεσμίας τῆς Βασ. δόσεως.

Ἡ καταβολὴ τῶν ἐπομένων τῆ πρώτῃ τῶν δόσεων καὶ ἡ παράδοσις τῶν προσωρινῶν καὶ τῶν ὀριστικῶν τίτλων γενήσονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ἐγγραφέντος ἢ παρὰ τῶ ἐν Ἑλλάδι καταστήματι, ἐνθα ἐγένετο ἡ ἐγγραφή, ἢ παρὰ τῶ κεντρικῷ καταστήματι τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς.

Κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν προσωρινῶν τίτλων πρὸς τοὺς ὀριστικούς ἢ Τράπεζα δύνανται ὅπως μὴ τηρήσῃ τὴν ταυτότητα τῶν ἀριθμῶν.

ΠΙΝΑΞ ΧΡΕΩΛΥΤΙΚΟΣ

Ἔτος κληρώσεως	Ἄριθμὸς ὁμολογίων κληρουμένων μετὰ λαχ.	Ἄριθμὸς ὁμολογίων κληρουμένων εἰς τὸ ἄρτιον	Σύνολον κληρουμένων ἔτη. ὁμολογ.
1904	48	—	48
1905	64	—	64
1906	64	—	64
1907	64	—	64
1908	64	985	1049
1909	64	1218	1282
1910	64	1251	1315
1911	64	1284	1348
1912	64	1317	1381
1913	64	1352	1416
1914	64	1388	1452
1915	64	1423	1487
1916	64	1461	1525
1917	64	1499	1563
1918	64	1538	1602
1919	73	2079	2152
1920	73	2132	2205
1921	73	2187	2260
1922	73	2244	2316
1923	73	2301	2374
1924	73	2361	2434
1925	72	2422	2495
1926	73	2484	2557
1927	73	2548	2621
1928	73	2614	2687
1929	41	3181	3222
1930	41	3260	3301
1931	41	3344	3385
1932	41	3427	3468
1933	41	3514	3555
1934	41	3603	3644
1935	41	3695	3736
1936	41	3787	3828
1937	41	3884	3925
1938	41	3982	4023
1939	32	4582	4614
1940	32	4697	4729
1941	32	4816	4868
1942	32	4956	4955
1943	32	5061	5093
1944	18	5688	5706
1945	18	5831	5849
1946	18	5977	5995
1947	18	6127	6145
1948	18	6280	62